P O U T N Í K

ZPRAVODAJ KLUBU JULESE VERNEA PRAHA

č. 14

ZVLÁŠTNÍ ČÍSLO VĚNOVANÉ VÁCLAVU VLKOVI

O B S A H

Václav Vlk:	Živočichopis	str. 2
Václav Vlk:	Prolézačka	str. 8
Václav Vlk:	Má peprnou chuť	str. 12
Václav Vlk:	Na hradě Piklštejně	str. 14
Václav Vlk:	Míček	str. 21
Václav Vlk:	Věrný sluha	str. 23
Václav Vlk:	Myslím si nebuď, když mi říkáš, tvá jsem	str. 26
Václav Vlk:	Výlet na neděli	str. 35

Zpravodaj Poutník vydává klub Julese Vernea ve spolupráci se sfk Time Machine při KK ČSV SSM VŠCHT Praha.
Vychází jako neperiodický účelový informační materiál.
Příspěvky nečlenů KJV jsou uváděny titulkem Host.
Adresa klubu: Miroslav Martan, Počátecká 12, 140 00 Praha 4
Uzávěrka: 5.5.1987
Neprodejné. Určeno pro vnitřní potřebu.

ŽIVOČICHOPIS

Je dobrým zvykem, že se autor představí předem, před tím, než si čtenář přečte dílo. Je to slušnost a potom taky, čtenář hned ví, co si má myslet a co si může dovolit. A taky co může čekat. Zkuste někde prohlašovat nepatřičnosti o novele nějakého JUDra a uvidíte. Hned vás zažaluje! Nebo to bude řeckořímský zápasník, a to abyste si zamluvili hnedka postel na chirurgii.

Takže i já se předem představím, a abych si trochu užil, použiji oblíbené formy interviewu, kdy si sám kladu otázky a pak si na ně odpovídám. A aby to nevypadalo tak (jak se řekne slušně blbě), tak budu jako odpovídat Egonovi Černému, jednateli našeho klubu. Na něj si troufnu, kdyby nesouhlasil, tak ho přinejhorším přeperu, je menší. Ovšem, nenaučil-li se někde v mládí při svých toulkách po Asii judo a nebo, ale to snad ne, kung-fu.

Pro zjednodušení "E" bude Egon, "A" bude autor, tedy já.

E: Jak jsi se připravil na vytvoření životopisu, o který tě už drahnou dobu upomínám?

A: Přečetl jsem si stránky 596 až 603 v knize "Návrat na Zemi" a dostal jsem takový komplex, že žádný životopis nebude!

E: Proč?

A: Tam je to samý Dr., JUDr., Ing., ved. prac., abs. fak., red. čas. a podobně.

E: Co to bylo?

A: Co co bylo?

E: To jak z tebe teď vyšlo.

A: (Zvedá se ze židle a dívá se pod sebe.) Ze mně nic nevyšlo!

E: Na druhý straně jak vyšlo. Z hlavy, tedy z úst.

A: Aha. To byly oficielní zkratky, pokud jsi nic nepochopil. Já ti je začnu překládat. Dr. je doktor, JUDr. je to samý, jenže od práva .....

E: A co s tím mají tihle lidi společnýho, s tvým životopisem?

A: Všechno. Já jsem zjistil, že všichni tam uvedení autoři jsou to, jak jsem řekl předtím. To Dr. a tak. Akorát pár z nich mě potěšilo, takový Kubic, co dělá mechanika (srdečně zdravím!), anebo tvůj oblíbený autor Pecinovský, co dělá mistra odborného výcviku. To jsem dělal pár let taky. A vůbec nejvíc je mi sympatický Jiran, že dělá strojníka energetických zařízení v Praze. Já teď zrovna potřebuji jednoho strojníka .....

E: No tak dost, tohle není náborový letáček vašeho podniku.

A: Když já ho fakt potřebuji ...

E: Ticho!

A: Já už nic neříkám.

E: Narodil jsi se ...

A: Ano.

E: Já nechci slyšet ano, já chci slyšet kdy a kde.

A: Musím to říct?

E: Čtenář to žádá, čtenář to chce. Konečně, jak by ses jinak chtěl ucházet o cenu ...

A: Mlč, to je tajemství. Já to raději řeknu. Narodil jsem se v roce 1943. Pro mladší ročníky čtenářů, kteří se učili množiny a ještě neabsolvovali na některé vysoké zkrácený kurs kupeckých počtů a nejsou si tedy jisti, kolik už je to let, jen stručně, že do domova důchodců mne ještě nevzali. A narodil jsem se v Praze. Prý zrovna kvetly kaštany.

E: Jaká jsi absolvoval studia?

A: Ty seš pěknej kamarád. Autor má mít možnost zatajit svoje vysvědčení a tvrdit, že ...

E: Já za tebe do Mladého světa nepsal, že si jako první profesionální úkol zametal před učňovskou dílnou ...

A: Ale ptát ses nemusel. Teďko těžko můžu tvrdit, že jsem absolvoval Sorbonu. Nejdřív jsem se vyučil a pak jsem dělal SVVŠ pro prac..

E: Co?

A: Gymnázium, večerní, to se tak tehdy jmenovalo.

E: Aha.

A: Pak jsem ještě s úspěchem absolvoval doplň. stud. na Ped. fak. UK, takže jsem byl, protože jsem si vzal dva obory najednou, mistr odb. výcv. a uč. odb. před.

E: .....

A: Dělat mistra na učňáku se mi líbilo, ale trvalo to krátce. Pak jsem různě mistroval a středně technicky vedoucoval. A tak.

E: Prej jsi taky dělal na OPBH? Co je na tom pravdy?

A: Tak tohle od tebe nebylo hezký. Já na tebe taky neprozrazuji některý ošklivý věci a mohl bych.

E: Promiň.

A: Pak jsem ještě udělal Institut NVP, ale já ať vlezu kam vlezu, hned se ruší tituly a názvy a všechno se přejmenovává. Já byl na gymplu, když se to jmenovalo jako pomocná škola, a jak jsem vlezl na Institut, tak už ten krásný titul diplomovaný technik zrušili. Takže zase nic. A jak by to znělo, autor sci-fi, dipl. tech. V. V. Takovej Maďar by si myslel, že jsem absolvoval alespoň dvě Sorbony najednou.
Jinak, já se ti bojím už jít studovat cokoli jinýho. Aby kvůli mně advokáti nebyli zase jen promovaný a nebo absolvovaný a slepý střevo aby mi neoperoval abs. med. fak.

E: Souhlasím. Raději nic nestuduj. Taky kdybys to vystudoval a v padesáti ti dali nástupní plat absolventa vysoké školy, tak to by ti museli vnucí, který už asi budeš mít, dávat z kapesnýho na svačinu.

A: No právě.

E: A co takhle tvoje literární dráha?

A: Ta je dramatická. Nerad se o ní šířím, abych nevzbuzoval kolem sebe ovzduší závisti, ale když si každej v tý knížce tak hezky vyjmenoval, co všechno napsal, to já musím taky. Moje literární činnost je značně rozsáhlá a plodná. A plná napětí.

E: Jdi ty. Že nic nevím.

A: Nečteš správný publikace. Moje dílo "Kachlová kamna pokojová" se dočkalo shrnutí a knižního vydání, strhující seriálový best-seller o "Nepříjemném proudění", zakončený skvělým dramatem "Není postel jako postel", který vyšel v Lidové demokracii, byl hitem, a co teprve "Souproudé spalování plynatých paliv", které se brzo dočká zahraničního vydání na Moravě, v tamním hlavním městě Brně!

E: Já ...

A: Nech mne! Teď se můžu konečně ukázat. Víš jakou dramatickou stavbu mělo mé dílo "Oprava vyzdívek kamen Petr 10"? Nebo temné dra-

ma "Propálené trouby"? Vydané v Chataři? A co seriál na základě inspirace tetou Sally, nazvaný "Máte problémy s komínem?" Redakce to rozdělila na několik částí, aby čtenář nebyl zahlušen tou silou dramatického napětí.

E: Zastav! Tohle je sci-fi zpravodaj!

A: Vidíš, mne už zase chytly ty moje zlatý kamna. Kamínka moje zjatý, kachlový, malintatý ...

E: Ježíšmarjá, von se zcvoknul!!!

A: Jaký zcvoknul? Člověk má dát do svého díla svoji invenci a kus své lásky. Říkaj známý autoři. Kdekdo veřejně prohlašuje, že je do své práce zamilován. Já to přiznám (i když se živím pochopitelně něčím jiným) a ty, že jsem blázen a máš řeči. Tak to se mi nelíbí. Moje krásný kachlí ...

E: A dost!!! Odpovídej na kladené otázky! Kdy jsi začal psát sci-fi literaturu a proč!

A: Ono se to nesmí?

E: Smí, proč?

A: No, jak ses tak ptal. To bejvá v televizi. Přiznejte se, všechno víme.

E: Nemáš se moc koukat na filmy pro pamětníky. A odpovídej!

A: Tak jo. Psát jsem začal sci-fi nedávno. Před rokem a něco, vlastně než to vyjde, tak před dvěma rokama. Pardon, před dvěmi roky. Nebo dvouma rokouma? Zatracená čeština. No nic.

E: Pokračuj, neodbočuj.

A: To je záměrné odbočení. Oni do klubu k nám chodí samí vzdělanci, mluví a píší správně česky a znají cizí jazyci. Překládají sem a nebo tam, mezi sebou prohodí ledabyle cizineckou větu, a já nevím, o co jde. To je pak těžký. Tak jsem se rozhodl, že když se toho, pro mojí spotřebu, ze sci-fi literatury u nás vydává strašně málo a cizinecky neumím, tak že si to napíši sám. A bylo to. Začal jsem psát, přečetl jsem to lidem, ti se smáli, místo aby mne vyhodili, jak jsem původně předpokládal a zůstalo mi to.

E: A co hlavně píšeš?

A: Všechno. A nejraději "ptákoviny". Ona je v poslední době sci-fi strašně pochmurná a bezvýchodná. To se snad nedá vydržet. Taky se člověk musí trochu zrelaxovat. To je cizí slovo, kdybys to nevěděl. To mám ze slovníku. Prostě si odpočinout. A tak si myslím, že to nemůže vadit, trochu se zasmát.

E: Ale "Míček", to je sci-fi horror.

A: To je. Ono v Praze, kde chodil rabi Löw s Golemem, a na hradbách zůstaly nabodnuté hlavy nejlepších pánů země České, po popravě na Staroměstském náměstí, to ani nijak nejde. Jednou jsem četl, že Praha je tak fascinující právě proto, že v jednu hodinu šli po Karlově mostě proti sobě Josef Švejk, v doprovodu císařské eskorty a proti němu pan K. v doprovodu své eskorty. V jeden den a jednu hodinu, v jednom místě. To by se snad jinde stát nemohlo, to prolnutí smíchu s nádechem hrůzy a čisté hrůzy se zábleskem ukrytého šklebu dějin.

E: Na co se máme těšit, až si přečteme tuhle várku a budeš předčítat své nové povídky v klubu? Na smích, anebo hrůzu?

A: Na obojí. Nechte se překvapit.

E: A jaká bude ta hrůza a jaký smích?

A: Ty chceš znát mé vzory? Prosím, ale budou to vzory a ne někdo, ke komu se přirovnávám, aby bylo jasno. A začněme nejdříve hrůzou, tu máme všichni více ve vážnosti.
Přiznám se, že sám hrůzu moc rád nemám a když už něco takového napíšu, tak to tu věc spíš napsalo něco ve mně. Ale když už, tak by to mělo vypadat nějak tak, jako to psal Sheridan le Fanu a vnitřní dopad by to mělo mít jako "A jitra jsou zde tichá". Jestli mi rozumíš.

E: Čili žádná vyhřezlá střeva, když to není bezpodmínečně nutné.

A: Tak. Třeba Hlava 22, ta scéna v letadle, zadní střelec, pokud se pamatuji a jeho smrt. Břicho roztržené střepinou. Tam to bylo funkční. Ale žádné takové: "Teroristi řáděj a policie bezmocně kouká". Když už jsme u těch Italů, to já raději "Bože, jak hluboko jsem klesla".

E: To ovšem všichni kritici strhali jako naprosto pokleslé a podprůměrné dílo.

A: To ano, ale byli se na tom všichni zasmát a kouknout na hezkou ženskou a ti nejzavilejší (asi) dvakrát. Ale tak už to chodí.

E: Tak raději o té humoristické části tvých prací.

A: To je tak. Já vlastně mám jen základní literární vzor a tím není žádný světový spisovatel. A já ho za největšího považuji. Někdo má trochu smůlu, když jde do světa, ale doma ho milují. Už to víš?

E: No jistě, ty a Kantůrek a další, všichni citujete Saturnina skoro z paměti.

A: A to je ono, celý Jirotka sice ne, ale hlavně Saturnin. A pak ještě "Svět se mění nenápadně" od Žáka a také "Trampská trilogie"; já byl zuřivý tremp. Nevím, co to řekne mladé generaci, nevím, zda to znají, ale je to zlatý fond českého humoru. A z dnešních autorů Zdeněk Šmíd a jeho "Proč bychom se nepotili". To je také kniha na celý život.

E: Tvůj humor je ale přeci jen poněkud jiný.

A: Jistě, je formován tím, že jsem nějakou dobu zblízka pozoroval Grossmana a Šimka v Olympiku a Karkulce (to bylo divadélko v Karlíně). A pak jsem oslněn kreslířem Albertem Duboa. Bohužel je téměř u nás neznámý. Ale je jedním z klasiků.

E: Ty jsi to zkoušel s kresleným humorem ...

A: Před lety, s jedním kamarádem, značka Java. On kreslil a já dával nápady, ale pak ho to přestalo bavit a kresebně bych to sám nezvládl. Ale poslouchej, co řekl M. Macourek o humoru A. Duboua: "Blížíte-li se k hranicím jeho teritoria, slyšíte už z dálky ne smích, ale randál. Duboutův svět je jediná léčka. Za každým rohem číhá bezpočet pohrom ... Stačí obyčejná škytavka nebo delší fousy ... Nepatrná chvilka a všichni se mydlí. Ozývá se řev, praskot rozbíjeného nábytku a mlaskání rybiček na podlaze. A všechny ty miliardy facek vede Duboutova ruka."
Tolik Miloš Macourek o světě mého milovaného kreslíře.

E: A naši kreslíři ne?

A: Co ne? Jako že si z nich neberu příklad? Ale beru, jen se mi zdá nošením dříví do lesa chválit Renčína anebo Jiránka a další. V poslední době mne nejvíce upoutal O. Dudek pro svou vyhraněnou fixaci na ženy a Mikl, který je českým pokračováním Duboua, svými groteskními figurkami, obrovitými ženštinami a maličkými mužíky v radiovkách.

E: To je všechno? Víc už na sobě neprozradíš?

A: Prosím tě co? Ať si čtenář raději počte. Na závěr bych se pokusil převyprávět některý z kreslených vtipů O. Dudka, aby čtenář poznal, co si vlastně beru za vzor.
Obrázek: Pán v klobouku a s aktovkou, právě přišel domů a dívá se na ženu, která leží elegantně pohozena na gauči a deka jí "nenápadně" spadla z půvabného zadečku. A text pod obrázkem říká: "Ježíšikriste, že ona zase nabourala auto?!"

E: To někde otiskli?

A: Jistě, myslím, že v Dikobrazu nebo Svobodném slově.
A nakonec bych ještě jednou vykradl O. Dudka. Mám to tady připíchnuto nad psacím strojem, vedle plakátu z Parconu. A denně si to čtu. Představuj si:
Zasněžená krajina, v údolí vesnička s kostelíkem, ležící pod vrškem, a na tom vršku stojí pán v kulichu a sněhulích a tlačí před sebou velikou sněhovou kouli, na tu hranu kopce, odkud jistě spadne na vesnici. Vedle stojící manželka říká:
"No tak ti v rodné vísce řekli, že píšeš blbosti. Ale tohle přece nemůžeš udělat!"

Hezké počtení a přijďte zas!

Václav Vlk

Václav Vlk

PROLÉZAČKA

Josefovi se moc nelíbilo, že si na lavičku v parku k němu přisedl nějaký dědeček. Člověk nerad přiznává, jak je stár. Ostatní starci, zvlášť starci cizí, mu příliš nevoněli. Občas doslova. Na zdvořilý dotaz, zda je zde místo, jen neochotně zabručel, něco, jako že ano. Návštěvníka si moc neprohlížel. Zase jeden z těch otravných dědků, co si nemají s kým povídat, a tak vyhledávají nevinné oběti, aby si na nich mohli vylepšovat vlastní duševní rovnováhu.

Seděli v parku, sousedícím s dětským hřištěm, kde Josef rád odpočíval v letních dnech a pozoroval drobotinu, jak žije svým tajným, dospělým lidem nesrozumitelným životem. Díval se a přemýšlel, jak se lidstvo chce dorozumět s delfíny nebo Marťany, když nerozumí vlastním mláďatům?!

Vedle sedící děda zachrmlal. Josef záměrně nereagoval. Dědek se však nedal odbýt.

"Hele, poslyšte, pane, sedíte tu taky kvůli těm ptákům?", útočil na Josefa. Josef nic.

"Pane, slyšíte mě, kvůli těm ptákům jako jestli jste tu?", zařval najednou dědek, který se zřejmě domníval, že Josef špatně slyší.

Josef sebou trhl a také zařval: "Co?"

To dědu povzbudilo a tak nadšeně zahulákal: "Ptáci, esli tu sedíte, hlídáte ptáci!!!"

Josef zahulákal na oplátku: "Co na mě řvete, já nejsem hluchej! Jaký ptáci sakra?", křičel dál ze setrvačnosti.

"Takový", hulákal dědek, pak se zarazil a dodal normálním hlasem, "divný. Esli nejste vod těch ornito ... tento ornitologů. Sem si alespoň myslel."

"Ne, nejsem žádný ornitolog, ptáci mě nezajímají a nezajímali. Proč by mě měli zajímat ptáci? Žádný ptáci mě nezajímají."

"To je škoda, to je škoda, já je sem chodím pozorovat a nevím si s nima rady. Víte, já učil na škole přírodopis, tak bych ptáky měl znát. Ale tyhle neznám. Hrozně mě to rozčiluje. Asi se budu muset jít někam zeptat. Co to je jako za druh, třeba je sem vysadili", dumal děda nahlas.

"No to jo, to si děte, to si pomůžete, voni vám určitě něco řeknou, to jó, ti jsou na vás tak zvědaví. Pamatujte si, pane, ti nejsou zvědaví na nikoho. A na starého dědka už vůbec ne. Víte, na co jsou zvědaví? Víte na co? Až natáhnem brka a nebudou nás muset živit, víte, to je zajímá." Josef se odvrátil a důstojně si odplivl na zem.

"Plivat byste na zem nemusel, jsou tu děti", napomenul ho dědek.

"Hergot, a teď už toho mám dost", rozzuřil se Josef. "Starejte se laskavě o sebe, ano?!", otočil se nepřátelsky na dědka. Ten si jej však nevšímal a sledoval prolézačku na hřišti. Děti ztichly a dívaly se na krásně zbarveného ptáka, který seděl v rohu prolézačky. Dědek ptáka upřeně pozoroval.

"Hele, podívejte se, to je on", zatahal za rukáv Josefa. Josef se překvapeně díval na ptáka. V duchu listoval katalogy. Ornitolog sice nebyl, ale donedávna pěstoval doma andulky, chůvičky a jiné ptactvo. Ve skutečnosti měl v tomto oboru značné vědomosti. Ale na obrázek tohoto opeřence si nemohl vzpomenout.

"Kde se tam vzal?", zeptal se dědka.

"No, to je na tom právě zajímavý, to mi nejde na rozum. Vyleze vždycky z támhle z tý trubky v rohu prolézačky. Ale na hnízdo je to malý. Vždyť se tam sotva dokáže protáhnout."

"Jdem se na to podívat", zavelel energicky Josef. "To je blbost, aby vylezl z tý trubky, vždyť sám je větší."

Oba dědové se zvedli z lavičky, a nedbajíce udivených pohledů a poštěkování maminek a babiček, vlezli do prolézačky. Se značnou námahou se probojovávali kupředu.

"Kde jsi ho viděl?", začal Josef dědkovi tykat.

"Tadyhle, hele, přímo proti tobě", ukázal dědek rukou a snažil se chytit tyč. Přiblížil k ní ruku a ruka pojednou zmizela. Někde těsně před trubkou ruka končila a dál už nebylo nic, jen ta trubka.

Oba zmlkli, nehnutě pozorovali kousek ruky za manžetou košile. Pak dědek pomalu stáhl ruku a nevěřícně si ji prohlížel a otáčel s ní před očima. "Viděls to?", šeptnul.

"Nejsem slepej", šeptem odsekl Josef. "Hele, couváme, jdem si to rozmyslet."

Oba vylezli ven, Josef zlostně odsekl několika agilním babkám a ukňafaným maminkám, že tu prolézačku nesežerou, a zarazil tak rázně jejich stupňující se poštěkávání. Usedli na lavičku.

"Josef", napřáhl ruku.

"Karel", odpověděl druhý. Byli ve svém stáří tak svobodomyslní jako za mlada. Na příjmení, tituly a označení platových tříd nebyli zvědaví.

Chvíli seděli a pozorovali prolézačku. Pták byl vidět, připojil se k němu i druhý. Seděli na jedné z trubek a zdálo se, že pozorují svět.

Oba dědci na lavičce mlčeli. Najednou Josef zahučel: "Taserakt."

A zase bylo ticho.

"Jo, ale má dvě chyby", odpověděl Karel. "Chybí spodní část, ledda by byla náhodou vytvořena v zemi, pro ukotvení. Taky se chybně větví. Je to tam jako zlomený."

"Není to zlomený. Tam se jedna krychle zaklapuje do druhé. Už to mám, krychle jsou dvě a jedna je částečně uzavřená ve stadiu skládání. Podívej, zrovna tam, jak je ta tyč." Josef ukázal na místo, blízko kterého seděli ptáci.

"Co s tím budeme dělat?"

Josef chvíli mlčel a pak se rozhodl.

"Zlikvidovat!", nemilosrdně odpověděl. "Máme na zemi dost svých vlastních starostí a ještě nám sem někdo poleze. A tihle," ukázal na ptáky, "ti jsou odjinud. Nechci s nima nic mít."

x x x x

Za několik dní v noci byla do parku volána policie. Když se hlídka dostavila na místo činu, nalezla zdemolovanou prolézačku a kolem několik opilých mladíků. Dvou důchodců na procházce si nikdo nevšímal. Jen mladý strážmistr jim otcovsky domluvil, aby šli domů, že by se tady mohl ještě motat nějaký další mladý výtržník. Opilým mládencům nikdo na strážnici nevěřil, že je navedli dva dědci, pohostili rumem a poskytli menší zálohu na to, když prolézačku zlikvidují.

Dědci v příštích týdnech provedli mezi matkami a babičkami agitační akci, jejímž výsledkem bylo, že se prolézačka neopravovala a na všeobecnou žádost se postavil tobogan. Dědci předtím prostudovali plány sídliště a ujistili se vzájemně, že v životě neviděli tak komplikovaně provedenou soustavu obdélníků, krychlí, čtverců a jiných pravých úhlů. Josef vyjádřil názor, že dotyčný projektant zřejmě neuměl kružnici, protože mu někdo zatajil existenci kružítka. Tobogan, dle všech učených knih o matematice, geometrii a topologii, neměl mít žádné vedlejší účinky. Jenom, že se na něm občas při dojezdu zvrací. Ale nikdo nejsme dokonalý, to se nedá nic dělat.

x x x x

Josef seděl na lavičce v parku a pozoroval drobotinu, jak jezdí po toboganu, když si s nelibostí všiml, že jde Karel. Co zase chce, to se nemůže jít vymluvit do hospody, dumal nakvašeně.

"Nazdar", řekl Karel a přisedl si. "Znáš ty rybníčky, jak jsou na druhý straně? Takový propojený v kaskádě, jako. Znáš?"

"Neznám, žádný rybníčky neznám, a i kdybych znal, koupat se nechci a ryby nechytám."

"Tak ty už to víš, to jsem rád", radoval se Karel.

"Nic nevím a nic vědět nechci", odsekl Josef. Na Karla to neúčinkovalo. "No tak já ti právě jdu říct, abys to věděl. Tuhle ti

koukám do prostředního rybníčka a voni sou tam nějaký divný ryby. Takový velký a koukaj. Jako když pozorujou." Karel hleděl zpytavě na Josefa.

"Vono tě to nezajímá?"

"Proč by mě to mělo zajímat. Nezajímá mě to. Jen přemejšlím. Nevíš, jak se dá vypustit takovej rybníček?"

Václav Vlk

MÁ PEPRNOU CHUŤ

"Už, už ho mám," volal Xyl.

"Nic nemáš, zase se ti vyškubnul! Ty bys tak mohl chytat blogve, a ne lozníky", chechtal se mu Xax. Sledoval přitom, jak lozník padá z Xylových prstů zpět na zem a zůstává nehybně ležet.

Po chvilce oddechu, aby nabrali sil, si oba upravili kapuce na hlavách, načechrali jejich bílé tvary a znovu sevřeli v rukách rukověti zbraní. Bylo nutno zvednout trochu vítr, zaduněli tedy ze svých foukačů a rozhýbali horký vzduch.

Pomalu se táhli nad lovištěm, které jim bylo přiděleno v tradičním sektoru. Sledovali, zda se neobjeví některý lozník. Krajina byla plná stromů a keřů a tak lozníci, pokud vyběhli, měli možnost se ihned ztratit v hustém porostu planety. Bylo je vidět jen chvilku v proudech vody, které se z dosud nejasných příčin vždy spustily, když se rozhýbal vzduch pro lov.

Lovci byli profesionálové. Na této planetě lovili lozníky, jinde pomalé a líné blogve nebo chytré a zlomyslné kvaky, složené z jedovatého rosolu na planetách u modrých sluncí. Lozníci byli dlouho považováni za bezpečnou kořist. Jenže v poslední době došlo k několika poraněním lovců a dokonce vzhledem k velikosti lozníků k poraněním na dost velkou dálku.

Laboratoře však dobře platí a tak je nutno převzít nějaké to riziko. Mrzuté bylo pouze, že byl vydán zákaz lovu v místech velké koncentrace, kde lozníci žili v miliónových hejnech. Tvrzením, že tam nejsou dost kvalitní jedinci, lovci moc nevěřili. Ale Rada rozhodla. Tak museli lovit zde.

Stříleli oheň do stromů a skal. Napjatě čekali, který z druhu lozníků dnes naleznou. Na planetě žilo několik druhů, tady se vyskytovali pouze dva. Hnědý a černý. Bílý byl výjimkou a žlutý? Toho zde chytili jen náhodně. A přitom jinde jich žilo tolik!

V rukou vrhače, sledovali místa dopadu střel a hlídali, kdy některý z lozníků nevydrží a ohlušen a oslepen vyběhne ven. To byla jejich chvíle.

Teď tamhle zase jeden vyběhl. Oba se ihned přesunuli nad lozníka. Ale ten se snažil jakoby instinktivně zahnout do skal. Tam by se jim rychle ztratil z očí. Nezbylo než jej zastavit. Xyl to tedy udělal. Zamířil zbraní vedle lozníka a vyslal střelu tak, aby lozníka jen omráčila. Nebylo to sice úplně fér, ale co je v životě úplně fér?!

Jenže něco jiného je, si něco přít a něco jiného to udělat. Xyl zapomněl, že tahle planetka má souputníka ještě menšího a ten ovlivňuje všechny vztahy a síly. A tak oheň dopadl jinam, než si Xyl přál.

"Á, hrome, strefil ses do něj", mrzutě zvolal Xax. "Zvedni ho, ať se podíváme, jestli se s ním dá ještě něco udělat?"

Xyl zvedl lozníka a podíval se na něj a pak ho znechuceně odhodil na zem.

"Je spálenej. No co, netrefil jsem se, příště to bude určitě lepší", zvolal dunivým hlasem na Xaxe.

Oba se vydali na další lov. Ten už probíhal bez obtíží. Tloukli do věcí a pozorovali. A zřejmě dobře, protože ulovili ještě tři lozníky, z toho dva hnědé a černého. K jejich vlastní lítosti dnes nechytli žádného běláska. Škoda. I tak budou mít vědci radost. Zamířili k lodi na parkovací dráze a po cestě nechali rozplynout svá bílá roucha.

Než vstoupili do lodi, obrátil se Xyl na Xaxe.

"Neschováme si jednoho lozníka do mrazáku? Na zpáteční cestě by bylo dobré něco čerstvého na zub. Koho má pořád bavit jíst ty konzervy a koncentráty. Bodlo by něco čerstvého."

"Ty jsi ale čuně. Nevíš, že jsou plni všelijakých mikroorganismů? Chceš dostat pokutu od náčelníka, anebo si vykoledovat přeložení. Vesmírný lovec a cpe se lozníky! Fujtajksl!" Xax se otřásl. Xyl tedy nic neříkal a společně zasunuli přepravku a lozníky do lodi. Tam ji převzali chovatelé, kteří se o lozníky a jinou havěť budou starat do konce plavby a pak je předají laboratořím.

Xyl smutně pomlaskával a pak to nevydržel:

"Ale stejně ti řeknu, mysli si, co chceš, já lozníky rád a ti černí, co jsou takoví peprnější, ty nejradši", zabublal Xyl.

Vesmírná loď zapnula motory a zmizela v prostoru.

Chvíli předtím sám od sebe uragán Ella utichl.

Václav Vlk

NA HRADĚ PIKLŠTEJNĚ

"Prosím vás, pane, podejte mi ruku", volal Pepa, "pane, prosím vás, dyť spadnu, šmarjájosef, dělejte něco!!"

"Budliky, budliky, budliky", ozvalo se shora z ochozu. "Budliky báf", dodal hlas.

"Hergot, neblbněte, dyť dole je děsná hloubka. Pomozte mi, já se ke všemu přiznávám, nenechávejte mě tady", volal Pepa.

Co se hloubky týče, měl pravdu. Římsa pod druhou řadou oken věže hradu Piklštejnu byla pořádně vysoko. Pepa visel na skobě těsně pod ní. Dost vysoko, aby se opravdu mohl zabít, kdyby spadl dolů na dlážděný dvůr.

"Prosím vás, já udělám všechno, co budete chtít, vždyť jsem nic neukrad, ani jsem tady na nic nešáh, to jste otec, co až mě uvidí zabitýho, prosím vás", prosil hlas a byly v něm slyšet slzy.

Přes hranu ochozu se převěsila ruka, Pepa se jí chytil, napnul všechny síly a převalil se na malou plošinku, kterou ochoz tvořil. Ležel, hluboce oddychoval. Ruce i nohy se mu třásly. Po tvářích, zdobených jemným chmýřím, Pepou nazývaným vousy, tekly nefalšované slzy. Ještě se zavřenýma očima promluvil: "Hele, pane Vařecha, nedělejte Martině nic, ona o tom neví, že sem za ní lezu do jejího pokoje. Fakt. Dneska je to poprvé. Ještě nikdy jsem si netroufnul. Až dneska. Já ji mám, prosím, rád", dodal najednou spisovně.

Odpovědí bylo ticho. Pepa znejistěl. Přece mu měl starý Vařecha nadávat. Nebo alespoň něco říct. A ne sedět a nemluvit. Pane, jestli

on nespadnul dolů sám, když mě tahal nahoru. Já na ochozu a budoucí tchán na nádvoří placatej. No, to by mě Martina asi nepochválila, pomyslel si. Otevřel pomalu oči. Těsně před svým nosem uviděl cosi bílého. Páni, prostěradlo. Nebo noční košile. Že by byl Vařecha náměsíčnej?! To by mi ale nepodával ruku, běželo mu hlavou. Rázně se posadil. V tom okamžiku zakvičel.

"Jéééé, tóóóóó, lidíííí .... maminko, duch!"

Roztřeseně zíral před sebe, kde na ochozu seděl duch, pěkně vyvedený jako z pohádky. V takový bílý, jakoby v noční košili, akorát že končila dole třepotavou špičkou místo nohou. Na hlavě, kterou zdobil bambulovitý nos, krabatá špičatá čepice.

"Dobrý den", pravil duch, "dovolte, abych se představil. Doktor Vařecha, jméno mé", pravil obřadně.

"Éééé ... Pepa, to ... Kočandrle, prosím", pravil Pepa a tiskl se ke zdi. Pane. Já mám halucinace, ve výšce třicet metrů, horolezecké lano mi upadlo, zima jako v cínový rakvi, to jsou pěkný věci. Teď už mi chybí jen to, abych se začal pomočovat, a je to úplný. A hlavně když jsme zdrávi, jak říká naše oddílová vedoucí.

"Zdálse, že jste poněkud překvapen", pravil duch. "Ovšem, vzhledem k tomu, že jste měl být teď vlastně mrtvola, tak byste se měl spíše divit tomu, že vůbec žijete."

"Hele, hele", vracela se Pepovi pomalu odvaha, "živej teda sem, ale co to máte na sobě za maškarádu? A jak jste se sem, strejdo, dostal? Dyť je to děsně vysoko."

"To pro mě není žádný problém", řekl duch dr. Vařecha a vznesl se asi tak metr od zdi. Ve vzduchu si lehl a šibalsky se usmál na Pepu. To neměl dělat. Pepa se domníval, že se duch dr. Vařecha ďábelsky zašklebil, a jak tak visel jen tak před jeho očima v luftě, přemohl Pepu strach a začal opět jíkat:

"Jéééé, ááááá, dyť ...."

Duch se zatvářil znechuceně a usedl opět na římsu. "Mladý muži, máte v zásobě ještě jiné zvukové projevy nebo jste dospěl pouze k větám jednoduchým a skřekům?", tázal se jedovatě.

Pepa, jakmile jej někdo osočil, se ihned zpřítomnil. "Mluvit umím, strašidlo jedno! Dokonce píši básně. Veršovaný", dodal, neboť byl přívržencem klasického verše. Věty rozsekané na kousky a psané zpřeházeně na kus řádku jen tak pod sebou, za básně neuznával.

"Tak bychom si mohli rozumně promluvit", pravil duch jménem dr. Vařecha. "Teď je potřeba, aby ses dostal z té římsy nějak zdravej dolů nebo nahoru, ovšem až co bude pro vás výhodnější."

"Hele, že vy jste advokát", vydechl Pepa. Věci začaly dostávat normální rozměr. Konec konců, proč by advokát nemohl chodit po římse v bílé plachtě, ale ... on visel ve vzduchu!

"Vy jste visel ve vzduchu", zaútočil.

"No, to jsem visel", připustil duch dr. Vařechy. "Co z toho ale vyplývá. Nic, pouze to, že jsem visel ve vzduchu. Z právního hlediska je to ireleventní."

"Jaký ireleventní, jaký ireleventní", odporoval Pepa, poučený o významu slova ireleventní z obsáhlých studií příběhů Perry Masona, kde právě u naprosto oddané, až k inbecilnosti věrné Dolly, sekretářky proslaveného advokáta, viděl ideál své budoucí partnerky.

"Náhodou je to důležitý, to celou věc mění", pravil Pepa útočně a byl hrozně zklamán, že nemůže použít výrazu, že to náhodou je relevantní, jak rád říkával mezi svými přáteli. Nebyl si jist, zda "relevantní" je obrácený význam slova "irelevantní". Zeptat se ducha si netroufal, aby nevypadal jako pitomec.

Dr. Vařecha jen povzdychl. "S tebou je těžká diskuse. Věříš na duchy a navíc se jich ještě hrozně bojíš."

"Ono je to těžký na ně nevěřit, když mi jeden takovej sedí před nosem", odsekl Pepa.

"Nesmíš věřit všemu, co vidíš", řekl duch dr. Vařecha. S Pepou to trhlo, doposud se to říkalo vždycky obráceně, věř jen tomu, co vidíš na vlastní oči.

"Mně je jasný, co si myslíš", přerušil tok jeho myšlenek dr. Vařecha, "ale je to jinak. Nejsem duch, duši nejsou. Já jsem, jak se zdá, některý z potomků rodiny místních kastelánů. Žiji v budoucnosti a jako vědecký pracovník mám nárok z vědeckých důvodů se občas podívat, jak to zde vypadalo, totiž vypadá, v minulosti. Mezi náma, jsou tu daleko hezčí holky než u nás, u nás je to samá syntetika, tady jsou krev a mlíko." Duch dr. Vařecha si zamnul ruce.

Pepa mlčel, strávit takovou informaci mu dalo přece jen nějakou práci.

"A proč zrovna vypadáte jako duši? Co je to za nesmysl? To nemůžete vypadat jako něco inteligentnějšího?", Pepa se cítí opět nad věcí.

"Mládí hloupé, připomínáš mi modernisty u nás. Furt lítají v těch lodičkách, tady se jim říká UFO, a je to malér na malér. Jak je někdo vidí, hned hurá za nimi, fotí je, dokonce po nich stříleli. Já se udělám jako duch a je to. V dvacátém století se na duchy nevěří a tak kdo nechce vypadat jako zabedněnec, nikdy nepřizná, že mě viděl. Je to perfektní převlek!"

"A duši dřív? Jako ve středověku a tak?", vyzvídá Pepa.

"Jistě, to taky jsme my. To je ještě bezpečnější, všichni se tě bojí, takhle mávají rukama, zažehnávají tě křížem a maximálně tě postříkají svěcenou vodou. Nepříjemné, ale nikoli životu nebezpečné. Jak říkám, naprosto perfektní. Ovšem ne mezi Indiány nebo nějakými domorodci. Ti si zase s duchama nedělají starosti, pro ně jsou to reálné osoby, tam by člověk mohl přijít k úrazu. Lidojedi a takovýhle tyhle, rychle od nich. Tam, ale jedině tam, to přiznám, tam jsou lepší UFO. UFO se buď bojí, nebo se jim klaní." Dr. Vařecha, který se naplno vložil do hájení svých zásad, do sporu, který se odehrává za mnoho desetiletí, že si jen zvolna uvědomil, že tady je jinde.

"Takže prostě, jak jsem již přednesl, v masce ducha je to nejlepší", zakončil náhle.

"Dobrý", řekl Pepa. "Lítáte vzduchem, chodíte skrz zdi, jste tedy duši, ale ti mají být tento, nehmatný, nebo, jak bych to řekl, se na ně nemá dát šáhnout! Ale jak to, že jsem držel vaši ruku. Ha! Když jste mi podal ruku, tak to byla docela slušná tíha, jak jsem po ní šplhal nahoru. Kdybyste mě neudržel, tak jsem teď ležel skutečně dole. Fuj, až po mně běhá mráz!", otřásl se.

"To by bylo škoda", řekl duch dr. Vařecha, který byl skutečností, že mimoděk podal ruku člověku z jiné doby a on se jí chytil a vytáhl se po ní, také mírně konsternován. To by totiž znamenalo ...

"Počkej, já se podívám, co Martina dělá", řekl duch, aby získal čas, a vznesl se nahoru podle zdi.

Za chvilku byl dole.

"Ty pacholku, co mne tu blbneš. Ta že neví, že lezeš nahoru? Nic jsi jí neříkal, ani slovíčko? Mně nepovídej! Ta se pulíruje jak kobyla na přehlídku!"

Pepa se naštětil. "Tak za prvé, sem jí nic neřek, a za druhé, neříkejte jí kobyla, nebo se neznám!", vyhrožoval.

"Cha, cha, to by mne zajímalo, jak ty se chceš neznat, zrovna ty a teď. Sedíš na římse a držíš se zdi a co dál? Abys počkal na ráno, až otevřou hrad a pak tě sundají hasiči", pravil dr. Vařecha. A zakroužil vzduchem kolem Pepy.

"Hergot, nedělejte průvan, kdo v tom má sedět, už takhle je mi zima", frflal Pepa.

"Cos to říkal o tom průvanu?, zajímal se duch.

"Co, jak lítáte, tak to fouká, co bysem říkal."

Duch přistál elegantně na římse, srovnal si záhyby lajntuchu a pak se zamyslel. Po chvíli už to měl sesumírované. Je to ono, Pepa je chybějící prapraprapradědeček. Jak přesně to říká Almanach naučný o cestách v čase? Přímí potomci a předkové v čase se mohou za jistých okolností dotýkat a vzájemně na sebe působit, díky stejnému elektrickému potenciálu napětí povrchu těla, které se dědí v přímé linii. Bleskla mu hlavou i vzpomínka na poznámku pod čarou, že snad někdo počal v jiném století dítě a co z toho bylo za právnický zmatek. Jinak se to nepoznalo, legislativní otec nevěděl nic a matka, jako vždycky,mlčela. Ale zpět k dnešku.

"Hele, Pepo, jak se jmenuje Martina? A má bráchu? Tedy bratra?"

"Bráchu nemá. A jmenuje se jako vy, Vařechová, to je mi taky divný."

"Ty se po svatbě necháš přejmenovat?", zajímal se duch dr. Vařecha.

"Proč? Kočandrle je hezký jméno."

"A co tomu říká Martina?", zajímal se duch.

"No, tý se Kočandrle moc nelíbí, ale to se vsákne", dodal přesvědčivě Pepa.

Dr. Vařecha, duch a též právní poradce vlastní rodiny ve složitém dědickém sporu, si jen vzdychl. Tak to je jasný. Ta se určitě nedá přejmenovat.

"Počkej tady", řekl Pepovi a zmizel za rohem, kde sáhl do výklenku a vyndal náramek. Vstrčil si náramek, umožňující průchod materiálem, do vnitřní kapsy a vrátil se k Pepovi.

"Ukaž ruku, pradědečku", pravil mladíkovi, nasadil mu náramek a vzal jej za ruku. Pak se ponořil do zdi a táhl Pepu za sebou. Pepa cítil, jako když prolézá hustou vodou, a lup, najednou stál na schodech. Duch se otočil a stáhl mu náramek. Pak ukázal rukou nahoru a zavelel:

"Vzhůru za prababičkou!" Pak začal pomalu pronikat zpět do zdi a jen ucedil: "Ahoj, předku", a ztratil se.

Pepa se vydal nahoru za svým osudem. Když procházel kolem okna, nedalo mu to, aby jej nepootevřel a nevyklonil se. Na římse seděl duch dr. Vařecha a zádumčivě zíral do kraje. Měsíc krásně svítil a Pepu hnaly myšlenky na Martinu. Zavíral okno a poslední, co z římsy slyšel, bylo trochu lítostivé:

"Budliky, budliky, bububu. Já blbec! Budliky. Baf."

Pepa stoupal k výšinám rozkoší, duch dr. Vařecha se však hroužil do myšlenek černých a černějších.

Poposedal na římse, drbal se na nose a hlavou mu táhly neveselé myšlenky. To abych tady snad počkal celých devět měsíců, jak to dopadne. Kdyby ti archiváři v tom neměli takový čurbes, tak tu nemusel takhle trčet. Autorům fantastických románů nedělaly přesuny v čase sem a tam žádný problém. Ve skutečnosti je to drahý špás. Energie, zařízení pro přenos, vyhledávání souřadnic, průzkumné sondy. Co kdyby se někdo najednou vynořil uprostřed balvanu anebo uprostřed bitvy a hned v tu ránu, jak by se zhmotnil, tak by ho někdo zastřelil. Jo, jo, počkat se tu bude muset.

Pro ukrácení dlouhé chvíle si přehrával v duchu jednání soudu, až se vrátí. V mysli se mu vynořil obraz soudní síně ve své úřednosti a jeho oponent právě říká:

"Slavný soude! Pohleďte zde na zástupce druhé strany! Co vidíte? Zdánlivě solidní právník! To je však mylná představa. Tento člověk, převtělivší se v ducha pro cestu do minulosti, nezákonně pomohl vlastnímu pradědečkovi, který visevše na skobě pod cimbuřím hradu Pikštejna, by se byl býval určitě nestal otcem pradědečka zde přítomného odpůrce, kdy tento ze zištných důvodů ..."

"Protestuji, protestuji", viděl duch dr. Vařecha sám sebe, jak vyskakuje a volá: "Ze žádných zištných důvodů, prosím, pouze z důvodů lidských, nemohl jsem toho mladého člověka ..."

"Chachá," skáče mu do řeči odpůrce, "mladého člověka, pamatujte se, vždyť to byl váš pradědeček!!"

"Pradědeček, nepradědeček, tamto byl mladík, kdyby spadl, slavný soude, tak by ...", duch se zamyslel, co by. Asi by byl placatej, jak by řekl sám pra-pradědeček.

"Já vím co by, slavný soude", volal odpůrce, "tak by se pradědeček nenarodil, a v případě, že by se narodil, byl by měl jiného otce, a tím by nedošlo k početí ani pradědečka, ani zde přítomného odpůrce, a když, tak by to byl někdo jiný. A protože vlastně pouze nezákonnou machinací se mu, tedy mému oponentovi, podařilo učinit to, že vůbec existuje anebo že existuje v této formě, žádám, aby byl spor rozhodnut v náš prospěch, protože kdyby byl odpůrce nebyl, byl by se nesoudil, a kdyby byl někdo jiný, tak by byl soud s někým jiným a tento náš odpůrce vlastně vznikl podvodem a tím ..."

"Ticho", zaburácel najednou v mysli ducha dr. Vařechy hlas soudce. Představa to byla tak realistická, že sebou duch cukl, jak se lekl. Rozhlédl se po okolí. Zdálo se mu, jako by se dole po nádvoří mihl nějaký stín.

"Budliky, budliky, hů, hů", zahučel dolů roztržitě a oddal se opět myšlenkám na to, jak bude soudní klání vypadat. Viděl v duchu předsedu senátu, jak se zvedá majestátně ze své židle a prohlašuje: "Líčení se odkládá, obě strany budou vyrozuměny o termínu dalšího jednání."

Pak se mohutný soudce obrací k zapisovatelce a říká: "Napište okamžitě žádost na Nejvyšší soud, aby se buď zakázaly cesty do minulosti, nebo aby si to Nejvyšší soud řešil sám. Pochopitelně to napište se všemi náležitostmi, veleváženy Nejvyšší soude a tak." Obrátil se k dr. Vařechovi a jeho pohled byl výmluvný: Vařecha, tohle ti neprojde tak jednoduše!

Duch dr. Vařecha na římse přímo cítil sílu pohledu soudce a celý se přikrčil.

Nahoře ve věži zhaslo světlo a ozval se přidušený dívčí smích. Duch dr. Vařecha nepřítomně vyhlížel do kraje, drbal se na bradě a pravil:

"Budliky, budliky, baf!"

Václav Vlk

MÍČEK

Jáchym běžel co nejrychleji od Pražského hradu dolů na Malou Stranu. Mladé nohy jej přenesly přes Karlův most a uličkami Starého města, až se dostal k Ungeltu a vběhl do domu u Tří sumců. Otevřel dvířka v těžkých dubových vratech, zakrývajících vchod do průjezdu, seběhl dolů po schodech a zatloukl signál na dveře, pobité kováním, které vedly do sklepení. Z druhé strany zarachotila po jeho znamení odsouvaná závora.

"Mistře, je zle! Posílají sem z Hradu ozbrojence pana hejtmana Baltazara ze Sebnice. Někdo moc mluvil, snad prý opilý Malý Sasík, říká se na Hradě. Nejprve prý tě chtěla vidět Jeho Milost Rudolf II., ale pak zvítězil ten intrikán Klečka z Pávova. Jdou pro tebe. Prý jsou tvé pokusy proti Bohu. Zapřísahám tě, Mistře, rychle pryč!"

Starší muž se otočil od ohně, podíval se nepřítomně na mladíka a na chvíli strnul. Zpráva, které se obával, přišla. Ani svobodomyslná Praha Rudolfa II. nebyla dost bezpečná. Marně kryl své práce alchymistickými závoji, marně tvrdil, že hledá zlato. Ve skutečnosti hledal živou vodu. To však neprozradil otevřeně nikomu. Jen někdy, omámený výpary z pokusů, snad něco nevědomky prozradil. A teď se blíží odplata za jeho neopatrnost.

"Jáchyme, přines koš od vedle a nalož do něj všechno z této police, Hlavně nic nezapomeň. Já jdu pro Jenůfku a hned se vrátím", řekl pomocníkovi a odběhl. Jáchym jej však už nikdy neuviděl.

Když začal skládat věci do koše, vtrhli do laboratoře ozbrojenci a nařídili totéž. Všechno zabalit. Ale s mečem za zády se špatně pracuje. Tak zůstala v růžku ve spodní polici zapomenuta jedna lahvička se zataveným hrdlem.

Poté, co odvedli Mistra Kubíka, majitel domu dostal příkaz do laboratoře nikoho nepouštět. Prý se vše podrobně prozkoumá. Později. Nikdo však nepřicházel a tak za několik let opatrný majitel nechal vchod raději zazdít, aby měl důkaz, že do místnosti skutečně nikdo nevešel.

Sklepení, ve kterém byla laboratoř, zahalilo šero, které jen při novolůní ozařoval svit měsíce, odrážející se od kostela Panny Marie ve zdi, kdy po několik hodin dopadalo odražené měsíční světlo přes kovanou ozdobnou mříž v okénku na podlahu místnosti.

Po desetiletích se začalo poznenáhlu na dně tvořit jezírko z tisícileté vody, vytlačované z hlubin země z jedné strany hradem a z druhé strany masou Královských Vinohrad. Zdí však prosakovala také odpadní voda z domu, z hnojiště na dvoře, které zde bylo tak jako ve většině okolních domů. Police v rohu vypadala, jako když odolá věkům. Přesto však pomalu tlela, stravována plísněmi. Při jednom z řídkých záchvěvů země se náhle rozpadla.

Nikdo nezaslechl tiché cinknutí lahvičky, která dopadla na zem a praskla. Několik hustých kapek se vylilo a potom rozpustilo v chladné vodě sklepního jezírka.

Kapky, plné zárodků života, začaly pohlcovat to, co mohly použít jako potravu. Tisíciletá voda jim předávala výluhy z rostlin a zbytky tvorů, kteří žili v dávných dobách. Kapky začaly sílit a požíraly se, bojovaly mezi sebou až zvítězila jedna, nejsilnější a pozřela ostatní. Celé to trvalo staletí. Potom z hladu okusila pavouky a stonožky, nakonec si troufla i na krysy. Při jednom pohlcování krysy, která neopatrně zabloudila do sklepení, spadla dovnitř okénkem pochodeň. Oheň Tvora (protože kapka se proměnila v Tvora) popálil v okamžiku, kdy zpracovával mozek savce. A mozek krysy předal Tvorovi informaci, co je to oheň. Po několika pokusech se Tvor naučil krysy nejprve "přečíst" a pak teprve pozřít.

Uběhlo další století. Tvor se zdokonaloval. Posílal krysy na výzvědy a opět je chytal a "četl". Získával zkušenosti. Pak mu však opět pomohla náhoda.

Nahoře začala jedna z dějinných událostí, která otřásala zdmi. Zabloudilý granát rozbil mříž v okně a otvorem vklouzl dovnitř vyděšený a unavený voják. Tvor jej polapil. Z jeho mozku se mnohému naučil a tělo mu sloužilo dlouho jako potrava. Ale hlavní byl nový mozek.

Roky pak lezl po stěně, pokryté plísní a mezi starými kameny nahoru k okénku výhonek Tvora. Tam, ukryt ve stínu, čekal. Opět prošly roky.

Jednoho dne se v okénku objevil kožený míč, který se zastavil na ulomené mříži. Chlapec, který se pro něj sehnul, ani necítil, jak se jej Tvor dotkl. Chvíli zůstal stát, předkloněný, jako by někoho poslouchal, někoho, kdo mu něco důležitého říká. Pak se narovnal a čekal. Chlapcovy nohy se dotýkal Tvor svým výhonkem. Brzo se dočkali. Chlapec prostrčil míč dovnitř a začal plakat a volat: "Pane, pane, spadl mi dovnitř míč. Prosím, vyndejte mi ho", a ukazoval rukou do starého okénka.

Muž pohladil chlapce po hlavě, klekl si, naklonil se dovnitř, šátral rukou po míči, který pomalu klouzal dolů. Muž se ještě víc naklonil, aby na něj dosáhl.

"Děkuji. To jste hodný, pane", řekl chlapec, když muž pojednou celý zmizel v okénku sklepa domu "U tří sumců".

Václav Vlk

VĚRNÝ SLUHA

Prásk!

"Aúúú ...!"

"Pojď sem honem!"

" .....?"

"Neslyšíš?"

"Mluvíte na mě, pane?"

"Néé, mluvím s Marťanem!! Pojď sem a pomoz mi!"

"To myslíte mě, pane?"

"Ano, ježíš, dělej něco, nevidíš, že mám zaklapnutý prsty do dveří auta?"

"Vidím, pane. Ale nevidím toho Marťana, kterého jste žádal, aby přišel."

"Já jsem nežádal žádného Marťana, žádal jsem tebe, abys něco udělal. A to hned, máš to naprogramovaný, musíš mi rychle pomoct."

"Ano, pane, jíž jdu, pane, jak potřebujete pomoci, pane?"

"Já nevím, jak potřebuji pomoct, mám zavřenou ruku ve dvířkách, bože, to bolí, hni sebou."

"Již jsem sebou hnul, pane, teď, ale nezdá se, že by můj pohyb sem nebo tam měl jakýkoli vliv na řešení vaší situace, pane. Budete mi muset vydat přesnější příkaz, pane."

"Jdi z druhé strany a otevři dvířka a zevnitř otevři ty, ve kterých mám zavřenou ruku. Rychle! Dělej!"

x x x x

"Příkaz nelze provést, pane, dveře drží zvedák, který jste na automobil ráčil postavit, pane. Kola nejsou nasazena. Bylo by nutno kola nasadit, pane."

"Tak je rychle nasaď, dělej, hrome!"

x x x x

"Již jsou nasazena, pane!"

"Tak proč ten hever nestočíš a nevyndáš a neotevřeš dvířka?"

"Nemohu, pane, kola je nutno nejprve utáhnout, aby bylo možno vyndat hever, tedy zvedák. Správně se říká zvedák, pane."

"Já tě snad zabiju, ty blbče! Dělej a nepoučuj mě, co se má jak říkat!"

" ....."

"Ty mě zas neslyšíš? To si se zas rozbil nebo co?"

"Mluvíte na mne, pane?"

"Na koho bych mluvil, ty tu někoho vidíš?"

"Nevidím, pane. Ale nejmenuji se Blbec. Dle vašeho přání se jmenuji Robot John."

"Až já vylezu, tak tě rozšroubuju do nejmenšího šroubečku a matičky, z uzavřených obvodů budou otevřený a z krystalů udělám moučku! Dělej něco!!"

"Dle zásad vyhlášených UNESCO je zakázáno robotům bezdůvodně nadávat, vyhrožovat jim a jinak je strašit. Každý robot má v takovém případě právo na to, aby pozitronický mozek pět minut odpočíval. Já jdu odpočívat, pane."

"Prosím tě, nikam nechoď, pomoz mi, vidíš, jak mám ty prsty nateklý. Víš, jak to bolí?"

"Vidím. Ale nevím. Bolest neznám. Mimo jiné, pane, to modrání je zřejmě nenormální, že, prsty mají obyčejně barvu tělovou. Nemělo by se s tím něco udělat, pane?"

"Mělo by se s tím něco udělat, ale to musíš otevřít ty dvířka! Dělej, vyndej ten hev ... zvedák a otevři je už."

"Bohužel, pane, nemohu, nelze spouštět vozidlo do provozní polohy, dokud nejsou kola řádně utažena. Je nutno zatáhnout ruční brzdu, kola utáhnout a pak teprve spustit vozidlo na zem a odstranit zvedák."

"Aúúúú!"

"Vy nemůžete mluvit, pane. Již k vám jdu, abych zjistil situaci."

"Můžu mluvit a nikam nechoď, nebo za sebe neručím. Když nemůžeš ten hev ... zvedák vyndat, tak třeba rozbij okénko a prostrč ruce dovnitř a konečně mi otevři ty zatracený dveře!!!"

"Pane, mohl bych zákaz o vyndání zvedáku, který mám zabudovaný, snad porušit a vozidlo spustit na zem. Zde je zřejmé nebezpečí poškození vašeho majetku, který jsem povinen chránit. Ve vašem hlase jsou dle mých zjištění přítomny prvky hysterie, jste tedy v krajní nouzi. Poškození majetku je ale značně rizikovým činem, dle informací naší pojišťovny je přísně zakázáno poškozovat vlastní majetek a už vůbec není přípustno navádět k tomu vlastního robota, pane."

"Kdo tě navádí, kdo tě navádí, co?! O poškození majitele tam nic není, co?! Tomu nesmíš pomoct podle tvé pitomé pojišťovny?"

"Prosím, pojišťovna není pitomá, je to naopak Naše jistota ve všech fázích života."

"Ticho!! Sundej ten hever! A jestli mě ještě napomeneš, že se říká zvedák ... Nebo rozflákej to okno!!"

"Ano, sundám ten hever, jak si přejete, pane. Je to hever, i když je to správně zvedák. Ovšem zjistil jsem, že poškození, které mi navrhujete, je zřejmě vaší utkvělou myšlenkou, chcete poškozovat mne, vozidlo, pojišťovnu, zde se jedná o krizovou situaci druhého stupně a zde mi zabudovaný systém dovoluje vyndat zvedák, dle vašeho hever, ovšem je to hrubý germanismus, pane, že, a po dosednutí vozidla na zem utáhnout kola. Ale teprve potom je možno vyjmout zvedák."

"Dělej, dělej, rychle!"

x x x x

"Již jsem hever, tedy zvedák, vyjmul, otvírám dveře, pane, lezu dovnitř vozidla a otvírám i druhé ... Kam běžíte, pane?"

" ..... Aúúúúú!"

"Zcela zbytečně jste mne nakopl, pane, mne to nebolí. Vy nemůžete ani chodit, pane? Budu muset zavolat lékařskou pomoc, pane, jste zraněn a ne zcela při smyslech, pane."

Václav Vlk

MYSLÍM SI NEBUĎ, KDYŽ MI ŘÍKÁŠ, TVÁ JSEM

S použitím textu z písně "Už zrezly bezy" od P. Vrby a J. Spáleného.

Už zrezly bezy, listí potemnělo,
červen se zlomil jako číšník v pase,
v dlaních mi vězí tvý večerní tělo,
myslím si nebuď,
když mi říkáš,
tvá jsem.

Občas v noci mne napadá, Raději nebuď. Ale pak vše zase v duchu odvolávám a chci, abys byla. Je tma a ty ležíš tiše. Víš toho moc, a to mne deptá. Už od našeho prvního setkání.

Stála jsi na kraji chodníku na magistrále z Prahy, hned pod cedulí zákaz zastavení a mávala. Všichni poslušně jeli dál, já poslušně zastavil. V autě jsem byl poněkud nesvůj, stopaře často neberu, vlastně je neberu nikdy a tak jsem mlčel.

Básníci říkají, že ženský smích zvoní. Ten tvůj tehdy zazvonil. Prvně jsem slyšel, jak někomu cinkají v hlase rolničky.

Dosmála jsi se a pak jsi řekla: "To víš že jo, přece jsem tu na tebe čekala", a já jsem začal koktat:

"Ale slečno, co si to myslíte, já přeci ...", ale ty jsi se zasmála znovu a cítil jsem jak rudnu a tak jsem raději zmlkl. Tehdy mne ale nenapadlo, že jsem vlastně nic neřekl, že jsem si to jen myslel. Cesta na Brno ubíhala v tichu, nepočítám-li hučení motoru škodovky.

Dálnice mne dodnes fascinuje. Sledoval jsem její tělo. Jako malíř mám pocit, že dálnice má tělo, položené do krajiny. Sledoval jsem, jak mne předjíždí nablýskané bouráky, když se začalo v protisměru něco dít.

Obrovský modrý tirák, jedoucí v protisměru, obluda ze skla a plechu, se najednou naklonila směrem k nám, předek poklesl a vyvalil se z pod něj dým a prach. Bylo slyšet ječení smýkaného drhnoucího plechu. Kolos smetl zezadu nějaké osobní auto ve vlastním pruhu a pak začal před sebou hrnout nejdřív jedny a pak druhé střední svodidla. Řítil se přímo na mne. Usilovně jsem brzdil a tak jsem se vlastně neodvratně blížil k místu střetu, paralyzován děsem a neschopný jiného pohybu než tlaku na brzdový pedál. Vidím vyděšený obličej řidiče kamionu, rozeznávám každou podrobnost na jeho tváří zkřivenou křečí, jak se marně snaží zastavit neovladatelný kamion.

Tak takhle vypadá konec, říká mi cosi do prázdna mé lebky, kterou vyplňuje jen hrůza a obraz zvětšujícího se kolosu.

Vzpamatovala mne ostrá bolest v pravé noze, jak jsi mi ji přišlápla. Tvůj loket mne přimáčkl na dvířka. Před odtokovou stružku, kola naštorc, jsi strhla naše auto, protáhli jsme se. Místem, kde končila svodidla a začala stěna odseknuté skály. Jeli jsme po dvou kolech, konec svodidel urazil zadní nápravu a vrak se zastavil v lese, mezi vysokými stromy, skrz které mírumilovně svítilo sluníčko. Dálnice byla tichá, jekot gum a třeskot skel a plechů ztichl a nastala chvíle, kdy stojí čas a končí životy.

Vypotácel jsem se, správněji spíše vylezl ze zničeného auta a lehl si na břicho. Opřel jsem si hlavu o ruku a díval se na mravence, kteří běželi někam za svým cílem. Cítil jsem vůni jehličí a pach benzínu a divil jsem se, že žiji.

"Mohli jsme se zabít", řekl jsem tiše, když se v mém zorném poli objevily lodičky obuté do dívčích nohou.

"Měl jsi se zabít", řekla. Konstatovala to.

"Děkuju, děkuju, zachránila jsi nás oba", říkal jsem a posadil se. Stála proti světlu a její postava, vymodelovaná sluncem přes letní šaty mi připadala lascivní. Stála nepatřičně krásná, kousek od místa, kde určitě někdo právě teď umíral.

"Proč lascivní", zeptala se. "Myslela jsem, že se ti to bude líbit. Nebo se ti to nelíbí?"

"Nic takového jsem neřekl."

"To neřek, ale myslel sis to!"

Díval jsem se na ní, stála stále proti světlu a mlčel. Měla pravdu. V tomhle mají ženské vždycky pravdu. Pokusil jsem se zvednout, ale nešlo mi to. Bolest v koleni vystřelila a přecházela až do nesnesitelnosti.

"Máš zlomenou nohu", řekla a klekla si ke mně. Rukama mi přejela po hlavě a zmáčkla na několika místech. Bolest zmizela. Skoro zmizela.

"Seď klidně a nebude tě to bolet. A nech je na té silnici pracovat, mají tam dost starostí i bez tvé zlomené nohy. Jdu jim jen říct, že jsme živí a aby se tu zastavili se sanitkou", řekla, a odešla k vozidlům, která přijela k místu nehody s vyjícími sirénami.

Seděl jsem na jehličí a díval se do slunce a prožíval pocit odsouzence smrti, kterému král udělil milost.

Pak přijela sanitka, potom nemocnice, sádra a protokoly. Dívka nechtěla, abych řekl, že vlastně auto ze silnice dostala sama. Prostě to nechtěla. Tak jsem řekl, že jsem se dostal z dálnice, ani nevím jak.

Poručík, který nehodu vyšetřoval, jen zabrumlal, že naše reflexy pracují tak rychle, že si to vlastně někdy nedovedeme ani představit.

"Ještě že ta opice v nás je tak rychlá. Jak byste byl začal myslet, byli jste mrtví", dodal a podal mi protokol k podpisu.

Marie se o mne začala starat a bylo to velice příjemné, když se kolem motala půvabná společnice. A mám to vyprávět dál? Kdy jednou večer, místo obléknutí kabátu svlékla blůzu a vykročila hadím pohybem ze sukně? Mám?

Druhý den si přinesla kufřík.

Hlavou mi táhne zas burlácká píseň,
když vleču loďku s pískem tvýho citu,
proč nejsem jáhnem který pomodlí se
a klidně usne v náručí svých mýtů.

Hradčanské věže tyčí se jak ostny,
a dole houká parník při návratu,
čtu si tě vleže, asi nejsem ctnostný,
když ve tmě hladím tvoji
malou patu.

Zamiloval jsem se, jak se jen může zamilovat rozvedený, bezdětný postarší chlap, který nemá nikoho na světě. Bláznivě, hrozně a krásně.

Konečně zde byla ONA, jak se píše v románech s velkými písmeny, taková, o jaké muži sní, když jsou ještě chlapci a kterou občas potkají, kdy stojí na vrcholu svých sil. Po které tesknì v době, kdy opření o hůlku, prochází podzimním parkem svého života. A milovala mne, milovala, rozumíte! Chtělo se mi křičet do světa a zatím jsem jen seděl v křesle a dělal pár nesmělých krůčků po místnosti, protože zlomenina se hojila pomalu.

Všechno zařídila. Pojistky i nákup nového auta, i invalidní důchod, takže jsem již nemusel docházet do zaměstnání a s tím, co si vydělám malováním obrazů, si budu slušně žít. Sama jako studentka měla plno volna a tak jsem prožíval nejdokonalejší stav duše. A vlastně i těla.

Večer mi pomohla od bolesti a pak byla chápavou a něžnou milenkou.

Když jsem se jednou ptal, kde se naučila akupresuře, položila mi prsty na rty a řekla: "Nebuď zvědavej, přeci nežiji teprve od té doby, co jsem potkala tebe." Žadonil jsem a útočil i zkoušel trucovat, protože, když její léčba funguje večer, proč by nemohla i přes den?

"Jsi hloupý, tělo se nedá dlouho šidit a musíš se léčit a také chci, abys necítil žádné bolesti večer", říkala a třela se ňadry o moji tvář, když jsem seděl v křesle.

"Řekni, řekni, co by se ti víc líbilo, aby tě to nebolelo večer nebo ráno, když tu nejsem?"

"Večer, čarodějko jedna, ale teď, teď mimořádně bych chvilku potřeboval, aby mne ta noha nebolela teď", a ona se sehnula a přejela mi rukama po krku a spáncích, zatlačila a ...

Prodala také fůru mých obrazů. Co já se naběhal a nalítal, abych něco někde udal! Ale to ne, prý maluji strašně realisticky, to se dnes nenosí. A hele! Hezká holka přinese obrázek a šup, už to lítá, už to pádí, obrázky jdou do světa a penízky hezky ke mně. I prodávat umí perfektně.

A abych se nenudil, koupila video a osobní počítač, má to barevnou obrazovku, dá se to napojit na telefon a prostě je to bezvad-

ný. Když chci, tak sedím a maluji, a když mi to nejde, zapnu televizi, anebo video a bavím se. Přes telefon si zjistím v knihovně co chci z jakékoliv knížky, naklepu dotaz na klávesnici a dozvím se, kdy a jak letí letadlo třeba do Singapuru, krásná hračka - splněný sen všech kluků.

Sedával jsem tak celé dny sám, nejprve rád, že jsem v tichu a klidu, ale čím dál tím víc nervóznější. Zatracený kamarádi, nikdo se neozve! Zkoušel jsem jim volat, věčně všude obsazeno. Bože, ty lidi jsou ale ukecaný.

Další den, když jsem dopoledne obvolával marně známé, cinkl zvonek a když jsem otevřel, do dveří se vevalil obrovitý Jarda, kolega malíř asi stejně úspěšný jako já, jednou ročně dvacet tisíc za něco velkýho a jinak po pár stovkách. Přesně, aby lidi měli řeči, že mi přišlo poštou dvacet tisíc, ale zapomínali, kolik práce to stálo a na jak dlouho mi to musí vydržet.

Jarda se omluvil, že nepřišel dřív, otevřel láhev Barack-pálenky. Přinesl z kuchyňky skleničky, nalil a obrátil se na mne:

"Prej tu máš pěknou kočku, srabe. Na ty tvý řečičky, abych ještě nechodil, že ještě nejsi ve svý kůži moc nedám, panák vždycky pomůže a ty zrovna jako chcípáček nevypadáš. Že se ty pacholku snažíš tu kočku před kamarádama ututlat? Co?"

Div jsem se svým hltem neudusil.

"Kdo ti prosím tě říkal, aby si sem nechodil? Můžeš mi to říct?".

"Kdo by mi to říkal? Ty přeci", tvářil se Jarda udiveně.

"A nechceš mi říct jak, když jsme se neviděli?", oponoval jsem.

"No v telefonu přece, ty si to nepamatuješ?"

"V jakým telefonu? Já s tebou netelefonoval!"

"Hele, neblbni, telefonoval a několikrát!", nedal se Jarda.

"Ale já s tebou vážně netelefonoval", odporuji mu a přemýšlím, proč tvrdí, že se mnou mluvil, když nemluvil.

"Tak necháme toho", zasahuje Jarda, "třeba jsem se dovolal někam jinam a tam žije někdo se stejným jménem anebo prostě jsi na to zapomněl, to se po bouračkách stává, já to měl taky", zachraňoval situaci, "taky jsem si něco vůbec nepamatoval, víš, jak jsem se tehdy zbořil na vojně", pokračoval a rozmluva se pak stočila na vojnu a vzpomínky a dopoledne uběhlo v povídání a drbání o všech, které jsme znali.

Večer, když Marie přišla, jsem ji vyprávěl, co Jarda tvrdil a co říkal, asi že mu bylo trapně, že se neozval tak dlouho, ale jinak že jsem rád, že se tu zastavil.

V noci mne milovala jako divoch. Pak ležela hlavou na mém rameni a řekla:

"Víš, on Jarda nelhal, já jsem nechala nahrát přes počítač tvůj hlas, aby tě nikdo nerušil, byl jsi hrozně slabý, tak se nezlob, zítra se dohodneme, kdy budou moci tvoji kamarádi zase přijít. Já se tak dohodla s doktorem!" Tiše jsem zíral.

Ale pak plynuly dny a žádný kamarád nepřicházel. Telefonu jsem už nevěřil. Je spojený s tou počítací a myslící bednou. Vyklonil jsem se z okna mojí mansardy a čekal, jestli neuvidím někoho známého.

Štěstí mi přálo, za necelou hodinku šel kolem mladý Schmidt a tak jsem na něj zavolal, aby vyřídil tatínkovi, jestli se u mne může stavit. Prý ano, a třeba hned, táta se vrátil ze služební cesty z Anglie, sedí doma a sepisuje nějakou zprávu a strašně nadává, že mu to nejde. Je technik, říkal. A ne spisovatel.

Starý Schmidt je - ing. prof. CSc. a čert ví, jaké ještě má zkratky před jménem a za jménem. Prima chlap. Jednou jsem se ho ptal, co to všechno znamená, jako ty tituly a on se smál, že prý je to veřejný znamení, kolik knih přečetl a že ho z toho vyzkoušeli. Když jsem protestoval, že to snad ne, čím víc písmenek před a za, tak že jako je to chytřejší pán, posupně se zařehtal a zeptal se mne, zda jsem četl Válku s Mloky. Tam je nějaký Bondy. Nic víc než Bondy. A kdyby prý byl tak chytrý, jak si myslím, tak by byl taky jen Schmidt. Tak mu říkám neutrálně, pane inženýre.

Když přišel, vrhnul se hned k mašince.

"Kdes to vzal? Dyť něco podobného měli na výstavě ve Vancoveru Japonci jako model?! Ukaž, to si musím vyzkoušet." Sedl si nedočkavě k mašině a klepal na klávesnici, mačkal tlačítka, prohlížel si papíry, které lezly potištěné ven, drbal se na hlavě a mlaskal a funěl, srkal vzduch skrz přední zuby a bylo jasné, že zapomněl, že vůbec existuji. Po dvou hodinách se vzpamatoval a otočil se ke mně.

"Kde od toho máš kabel?", zeptal se. "Nebo anténu, nebo něco?"

"Támhle na skříni, taková ta leštěná koule. Spojený je to prej dálkově. A nemá se na to šahat. Musel jsem sedět asi půl hodiny před televizí a pozorovat monitor, než to seřídila."

"Kdo, ona?"

"No ona, Marie. Stará se o mne a no, prostě, žijeme spolu."

Prvně jsem se zastyděl, že žiji s dvacetiletou milenkou.

"Je pěkná?"

"Pěkná, pěkná je malý slovo! Ona je ...", a mluvil jsem, jak to všechno je, jak se se mnou svezla, jak se o mne stará, jak ji miluji ...

"Ta tě má kamaráde vochočenýho", smál se starý Schmidt a dřív než se rozloučil, se mne zeptal, zda může přijít zítra, ještě se na tu mašinku podívat.

Schmidt chodil další dny a já jsem po jeho odchodu vždycky pečlivě vyvětral a vytřel popelníky.

V pátek se starý Schmidt zvedl od přístroje a řekl: "Máš tu kafe?", a pak uvařil dva šálky a zase si sedl a prohýbal si prsty na rukou a nevěděl jak začít.

"Co je, pane Schmidt? Je něco špatně? Co se děje?", vyhrkl jsem, postrkován vlastními zatajenými myšlenkami, které se mi honily hlavou a které jsem si nechtěl doposud připouštět nahlas.

"Víš chlapče", řekl mi, "ono je to, jak bych to jen řekl, já nejsem odborník na poslední elektroniku, ale ono to vypadá jako že je to složitá a nevídaná kombinace špičkových výrobků, ale není."

"Tak co to je?!", ušklíbl jsem se.

"Ta televize funguje a to video taky a telefon ..."

"Zadrž, jasně že to funguje. Ono to totiž funguje moc. Já tyhle věci umím jen obsluhovat, ale dívej se", řekl a odvedl mne k mašině, přistavili jsme ještě jednu židli a Schmidt zmáčkl nějaká tlačítka. Na obrazovce se začal posunovat plynule anglický text.

"Já anglicky neumím", řekl jsem.

"To je burza. Tedy výsledky burzy, která předává nějaká burza, počkej, tady to je. "Nová britská burza", někomu přes svůj počítač."

"No a co?", zeptal jsem se.

"No a co, no a co?!" rozčílil se. "Tohle se tady nemá co objevovat. Ta věc nepatří do veřejné sítě, vidíš, a teď se podívej", zmáčkl další tlačítka a začal běžet text ve francouzštině a pak ve španělštině a pak angličtina a grafy a obrázky a čísla.

"Já tomu nerozumím, počítač nemám, tak o co jde?" ptal jsem se podrážděně. Nemám rád, když ze mne někdo dělá blbce proto, že nerozumím zrovna tomu jeho písečku.

"Tak se dívej teď" skoro zařval Schmidt a prsty mu jezdily po klávesách a najednou se objevil záběr z nějakého vědecko-fantastického filmu.

"No video, vidím, to je tono."

"Jaký video? Kde máš kazetu? No?", strkal Schmidt prsty do štěrbiny a skutečně, tam nic nebylo.

"Rozumíš, ono to funguje tak, jak to fungovat nesmí, spojuje se to bez viditelného spojení s kdekým, nechtěj raději vědět, co všechno běželo na obrazovce a ten film, to video, to není film, rozumíš, to je nějaký přenos, ale nevím odkud!" Schmidt seděl zamyšleně před obrazovkou.

Následovalo divné odpoledne. Seděl jsem vedle svého staršího přítele a učitele. Kdysi nám přednášel něco o rovinách na akádě a nestačil se divit.

Hlavou mi běhaly myšlenky, které inženýr Schmidt vykřikoval nahlas. "Kde to ta ženská vzala? A jak to, že to takhle funguje?"

Zabrali jsme se tak do zkoušení, co všechno mašina umí, že jsme nepostřehli, že se začalo stmívat.

Najednou v zámku zarachotily klíče a ozvalo se:

"Ahoj, miláčku", pokládání tašky, cinknutí klíčů věšených na věšáček, otevřely se dveře a dovnitř vstoupila má mladá přítelkyně.

"Dobrý den, pane inženýre", pozdravila Schmidta, pak zahlédla spuštěnou mašinu a dodala: "Á, pánové si hráli."

"Slečno, prosím vás, nezlobte se, že obtěžuji, ale vždyť tohle ...", začal Schmidt rovnou k věci.

"Říkejte mi Marie, pane inženýre, a překvapujete mne, jak nepřesně se vyjadřujete. Vy, který jste na přednáškách i zkoušení pověstný svým: Vyjadřujte se laskavě přesně, pane kolego! A zrovna vy, jste najednou vyveden z míry."

Schmidt jen polkl.

Marie si zapálila cigaretu, což byl jediný zlozvyk, který pokud vím, měla a sedla si do ušáku.

"Jste matematik. Uvažujte. Tady můj přítel jede autem a sveze mne a zachráním mu život. Je to muž bez závazků, se svobodným povoláním, alespoň po tom, co nemusí, aby si zvedl příjem kreslit v propagaci pitomoučké malůvky. Bydlím u něj a je tady taková zajímavá

mašinka, schválně, co vás napadá", dívala se šelmovsky na starého pána a ten byl celý rozpačitý.

"Napadá mne toho strašně moc, ale protože je to všechno nesmysl, tak mne vlastně nenapadá nic", rezignovaně pronesl starý inženýr. "Asi už jsem starý a hloupý, anebo se bojím věci domýšlet do konce", odvětil nakonec a usmál se.

"Je to, to co jste si myslel potom, když jste vyloučil ty špiony. Vy v téhle době jste díky těm dvěma válkám tak nasáklí nedůvěrou, že vidíte špiona i v někom, kdo si prohlíží dalekohledem komín fabriky, jestli na něm nesedí opice, která odpoledne utekla z cirkusu, hostujícího ve městě." Pak se zvedla a řekla: "Promiňte, ani jsem vám nic nenabídla, mám tu něco k zlepšení nálady", sáhla do lednice a vytáhla láhev Napoleona.

"Na zdraví, pánové", děla a zvedla číši, do které sobě a nám nalila zlatý nápoj. "Ať se nám líp povídá."

"Zlato, buď tak hodný, zapni ... a nebo prosím vás, pane inženýre, ty obrázky, jak jste si pouštěli", řekla a starý pán se galantně zvedl, řekl:

"Jistě, Maruško", a zapnul něco na mašince a objevil se pohled na krajinu s neznámými stavbami, lesy a poli, modrými řekami a jezery, jak obraz jel pomalu po krajině a ukazoval ji z ptačí perspektivy.

"Tak, odtamtud jsem, tohle máme tak zařízeno, že když se někomu z nás moc stýská, můžeme si to pustit a dívat se, jak je u nás doma. I nám se stýská, vážení. A nekoukej se jak oslík", řekla, když se podívala na mne a políbila mne na tvář. "Je to zeměkoule, žádný marťanský pole nebo Aldobaran. A vůbec, dej mi pusu, když jsem si tě zachránila."

Když jsem se přestal potit po tom, co mi to došlo, zapojil jsem se do diskuse. Vlastně moc nezapojil. Oba dva seděli před obrazovkou, diskutovali, hádali se a ťukali na klávesnici. Seděl jsem za nimi a díval se, jak jim to mačkání tlačítek jde. Přestal jsem sledovat grafy a za chvíli i poslouchat řeči o proměnných, pod prostorech a nadčasech a začal jsem je kreslit do skicáře úhlem.

Později v noci jsme šli ležet a pak na mne byla hodná a něžná, ale já jsem nestál za nic. Bylo toho dneska prostě moc.

Proč jsi tu se mnou, když jsi jinde doma,
a proč si bydlíš v mým ramenním důlku,
ústa se vemnou do všech míst jen co mám,
ústa máš zralá na trest pro potulku.

Druhý den jsem se od rána díval na obraz budoucího světa. Starý inženýr se mnou. Seděli jsme a nemluvili, v hlavě myšlenky na to, že se tam nikdy nepodíváme, jak nám Marie vysvětlila. Já zděšen tím, že moje milenka je o víc než tisíc let mladší než já. Nevěděl jsem, co mám dělat. Starý cynik Schmidt se začal strašně smát, když jsem mu řekl, že mám vlastně o tisíc let mladší milenku a co na to říká. Nakonec z něj vypadlo, že si to on, matematik, představuje nějak tak, že na časové ose jsem v uprostřed já, a najednom konci moje přítelkyně a na druhém konci vznik hnědého uhlí. Blbec. Světový objev, ženská bůhví odkud a on si ze mne dělá srandičky. Ale pak jsem se smál taky.

Od té doby se často scházíme ve dvou u obrázků z budoucnosti, díváme se a ptáme se pak Marie, co je to a nebo ono. Ale ona se dívá na svůj svět sama. A často, přečasto je pak na mne strašně něžná a hodná a chce, abych ji miloval a na nic už se neptal.

Naproti zhasli, možná milují se,
možná i spánkem půlku června světí,
tvoje rty spásly mou burláckou píseň,
myslíš si hloupá, že víc nepřiletí.

Už zrezly bezy, listí potemnělo
červen se zlomil jako číšník v pase ...

Václav Vlk

VÝLET NA NEDĚLI

"Afrodité, já budu Afrodité", jásala moje mladá manželka, "takhle se vyhoupnu ven z vody a oni tam budou čekat a vítat mě a já budu jen tak a jak mi pokleknou u nohou, tak jejich vůdci položím nohu na hlavu a on mi ji políbí", vrněla předem blahem.

"Jo, a nechceš mi říct, jak ti bude líbat nohu, když mu budeš stát na hlavě? Jedině, že by ležel na zádech a ty by si mu stála nohou na ksichtě, to by ti ji pak mohl políbit jedině na chodidlo, ale to děsně lehtá. A myslím si, že by tě spíš do tý haksny kousnul a ne aby ti ji líbal." Bylo mi jasné, co se chystá.

"Ty jsi hloupý a ošklivý a nic mi nepřeješ a já si to budu pamatovat, protože já mám náhodou akorát figuru na Afrodité a takhle budu stát." A postavila se proti oknu, jednu ruku v bok a druhou zvednutou nahoru a začala se tvářit unyle. Myslela si, že je to půvabné.

"Vypadáš, jako když se v metru držíš tý tyče u dveří, co se na ní nedá skoro dosáhnout. Tohle jestli je postoj Afrodité, tak chudák holka měla asi křivici", nedal jsem se.

"A abys věděl, vůbec tomu nerozumíš", sekla zobákem po mně. "Náhodou mi to sluší, říkala mi to Olina."

"No jo, Olinka, naše drahá Olinka, ta tvoje roztomilá kamarádka, ta ti vždycky pochválí něco, v čem máš děsnou šlupku a ty jí to zbaštíš. Ty seš ale nána."

"Kdo je u tebe nána, ty kozle jeden pitomá", zaječela moje láska a hodila po mně popelníkem. Chytil jsem ho ve vzduchu, je to památka po babičce. Ale nějak mi špatně sednul do dlaně a hrana mě sekla do záprstní kůstky. Bolest mi proběhla až do mozku.

"Po kom budeš házet popelníky?", zařval jsem silným hlasem a vyrazil po ní. Ona ta moje snad není normální. Nedala pokoj, dokud jsem ji nechytil, neohnul přes koleno a nenaplácal na holou. Děsně kopala kolem sebe, než jsem jí vyhrnul sukni. Ale nakonec jsme skončili jako vždycky, přikrytí dekou na jedné půlce naší manželské postele.

Blonďatá hlavička mi ležela na rameni a krásné rty se našpulily. Řekla:

"A za trest na ten výlet do minulosti pojedeme a já budu Afrodita a budu vystupovat z moře a budou se mi klanět. A ty tam pojedeš se mnou, abys to viděl, jak budu vítězně tvořit dějiny."

"Jak chceš vítězně tvořit dějiny, už když tam bylo alespoň dvatisíce ženskejch před tebou. Dějino jedna. Když chceš bejt Afrodita, já jsem pro, ale víš co, půjdeme na zahradu, vlezeš si do bazénu a

zase vylezeš a já se ti budu klanět a bude to. A jestli mermomocí chceš, aby to bylo realistický, vysypu do bazénu všechnu sůl co máme v domě a pustím na tebe horský sluníčko."

"Ty jsi odpornej hnusnej lakomej dědek, bez fantazie ...", pištěla.

"A bez peněz", skočil jsem jí do řeči. "Kde si myslíš, že jsi? Víš co to stojí za šílený peníz?! To bude stát jako kožichy co chces na zimu. Co, jako jeden. Jako dva kožichy..."

"No právě, protože je to tak drahý, tak jsem vyzvedla peníze a zaplatila zálohu, protože já vlastně kožich nepotřebuji, ostatně je to hnusné, když se kvůli módě zabíjejí ta roztomilá zvířátka, když třeba zastřelí maminku a ty malý tyhlety, jak se to jmenuje?", luskala prsty.

"Králící", napovídal jsem.

"Žádný králící! Stříbrný liščátka ty lakomče! Pro mne kožich z králíka, co si myslíš?! Tak takhle liščátka", přešla do mollové stupnice, "když pak v noci pláčou, když jim zlý lovci zastřelili maminku ..."

"Co to plácáš? Jaký lovci? Vždyť dneska se lišky pěstují na farmách jako slepice, vykrmněj se a zaříznou a je to", bojoval jsem ze všech sil. "To raději dva kožichy, než aby si ta moje hrála za hříšný peníze na Afroditě a podnikala výlety do Času s tou podvodnickou společností Chrono-go. A ještě k tomu nutit mne." Polilo mě horko a sedl jsem si na pelest, abych se ochladil.

"No vidíš", nedala se zastavit. "Vždyť to říkám, liščata sedí v kleci a pláčou a je jim smutno a maminku jim zastřelili myslivci."

"To si myslíš, že ty mladý jsou se starou liškou v jedny kleci a pak přijde myslivec, tu starou vypustí a pak na ní mezi těma klecema pořádají hon, jezdí na koních a troubí na trubky nebo co?!", řval jsem. Začly mne zábst nohy.

"Proč by troubili na trubky? To by budili ty ostatní lišky a vůbec, ty jsi moc přízemní ...", mávla rukou, vstala a sedla si před zrcadlo a začala si dělat obličej. Vytahovala ze stolku krabičky s mastičky, kartáčky a tužky, lahvičky a spreje, tak jsem prchnul. V koupelně jsem nevěřícně koukal do zrcadla a říkal jsem si, že to snad ani není možný, s ní se nedá vůbec logicky mluvit, jak přišla na ta liščata, a že v noci vyjou, ježíšikriste, já se z ní snad jednou zblázním. Pustil jsem si na hlavu studenou vodu.

Nezbláznil jsem se. Jen zchudl. Ten výlet byl skutečně děsně drahý. Ještě jsem jí sice dvakrát honil po bytě a plácal na zadek a nakonec ležel zmožený vedle ní v posteli a přemýšlel, jak se z toho, hrome, dostat. A že tomu výletu asi neuniknu. A neunikl jsem

Ráno, skoro ještě v noci jsme se dostavili do cestovní kanceláře Chrono-go, byli naposledy prohlédnuti úředním lékařem, vyslechli jsme poučení a pokyny a nakonec, oba již připravení k odjezdu do minulosti, jsme četli "Závazná prohlášení".

"Prosím, než odjedete je naprosto nutné, abyste podepsali tento dokument, vážení", vnucoval se nesympatický zaměstnanec firmy a snažil se přitom nakouknout mojí ženě do výstřihu.

"Důkladně si jej prostudujte, je to důležité", ukazoval na text. "Zde prosím je nutno, dělám to jen ve vašem zájmu, abyste si důkladně přečetli odstavec c) v oddíle B "Závazného prohlášení". Zde prosím ...", ukázal prstem na počátek řádku. Bylo tam napsáno:

Zavazuji se, že žádným způsobem svévolně nezapříčiním změnu dřívější skutečnosti, a to ani v případě, že bude ohrožen můj život. V případě možnosti takovéto nehody spolkněte těsně před nepříjemným zážitkem pilulku "C". Od této chvíle nebudete nic vědět. (To je zajímavé vyjádření pro sebevraždu, pomyslel jsem si). Text pokračoval:

V případě, že se z jiného času vrátí vaše tělo poškozeno či bezživotné, provedeme bezplatně potřebné zásahy a zapojíme na naše vlastní náklady časoprostorovou smyčku a budete vyproštěn z času v okamžiku, kdy ještě nedošlo k vašemu poškození. Záruka bezvadného průběhu je téměř stoprocentní, selhání a bezživotí či částní poškození těla se vyskytuje pouze v 0,02 % případů. Pro tuto eventualitu jste pojištěni, což je zahrnuto v ceně výletu.

"Co, co, to jako znamená?", obrátil jsem se na zaměstnance. Málem už šilhal, jak se snažil otáčet jedno oko na mne a druhé na něžný žlábek ve výstřihu pláště mé ženy.

"Jak bych vám to jen řekl", zakroutil se.

"No snad by bylo nejlepší, kdybyste to zkusil slovama. Jen tak, i když mi to můžete třeba zazpívat. Hlavně abyste si nevykloubil voko, jak s ním kroutíte. A ty si sedni rovně, je ti vidět až na břicho!" zavrčel jsem na ženu. Cukla hlavou a udělala "tff", ale narovnala se.

"Prosím", započal zaměstnanec, "v zásadě jde o to, že není možno v souladu s novými poznatky o času, zásadně změnit skutečnost. Jistě jste četl o Vlkově hypotéze. Otevírá nám nový pohled na otázku průběhu času ..."

"Jistě, vím o co jde, vy než to vysvětlíte, to je ale doba", naparoval jsem se.

Hergot, jaká zase Vlkova hypotéza? Ať si trhne nohou. A ať už radši jedem. Jsme tu ve škole, nebo co?

Podepsali jsme poslední papíry, chlap se podíval na hodinky a řekl:

"No, stačili jsme to akorát, na ostrově za 10 minut vychází slunce, půjdeme na to. Ty pláště si sundáte, jakmile se ocitneme na místě, a vy", obrátil se na mne, "je hlídejte, musíte je vrátit, kdyby se ztratily, bylo by to na váš náklad a musela by se pro ně extra jet. V minulosti se nemůže jen tak něco válet. Mladá paní může po příjezdu hned začít vystupovat z pěny. Mořská pěna je připravená. Je to upravená koupelová karlovarská pěna, něco epesrádes milostivá, n a pak už uvidíte. Zůstanete tam celých 24 hodin a pak se vrátíte zpět." Při řeči se pomalu blížil ke dveřím a otevřel je.

"Šťastnou cestu, Chrono-go!", vyštěkl a zavřel dveře zvenku. Nad nimi se rozsvítil nápis: Zavřete oči, nehýbejte se a vydechněte!!

To jsem udělal. Co mi zbylo.

- - - - - - -

Studená voda mi protivně natekla na sedačku pod zadek a slaná sprška se mi roztříštila na obličeji. Seděl jsem na židli ve vodě, tedy v moři, bylo protivně studené a olizoval slané rty. Před námi skály a malinká pláž a za mořem bylo vidět na obloze, že za chvíli vyjde slunce.

"Jsem Afrodité", řekla moje žena a sestoupila z židle. Místo E, na konci slova jsem uslyšel bublavý zvuk, protože místo elegantního sestoupení z židle zmizela pod hladinou a vynořila se urousaná, upravenou hlavičku jako vodník a prskala vodu.

"Je tu hluboko. To nám neřekli", syčela, "to jim spočítám", a pokračovala: "Ondulace v čoudu a vypadám jak rousňák!"

"To vypadáš", ujistil jsem ji. Pohlédl jsem na ni se zájmem a dodal: "Ale víš, že ne? Vypadáš spíš v tom bílým plášti jako chovanec psychiatrické léčebny, který se snaží uplavat z ostrova doktora Moreaua, kam byl zavlečen zvlčilými lékaři."

"Ty seš blbej", zakňučela a začala plavat ke břehu. Vydal jsem se za ní. Ta slova znamenala, že kapitulovala a chce pomoct. Nad mořem vyšlehly první paprsky.

Plavat v plášti v moři, i když je to tenký bílý plášť a nic pod ním nemáte, je značně obtížné. Ale ten náfuka říkal, že se pláště nesmí ztratit, tak je povleču, i kdybych měl vypustit duši. Dodatečný výlet pro zapomenutý plášť, to by můj rozpočet nepřežil.

Ve studené vodě mi naskočila husí kůže, a protože jsem viděl, jak je moje žena zelená ze zimy, přál jsem si mít teď tady Boticcelliho, aby ji namaloval. Zelená Afrodité, cvakající zubama, decentně ozdobená husí kůží, to by bylo něco pro přední galerie.

Konečně jsem nohou narazil na kámen a dívčí vykviknutí mne ujistilo, že i ona již našla dno. Postavili jsme se a dívali se kolem sebe. V průhledné vodě bylo vidět, že po pár metrech kamení končí a začíná rozkošná bílá písečná pláž. Na špičky Patoských skal nad námi dopadly první paprsky. Podíval jsem se na svoji krásnou ženu, která, i když promrzlá, se udatně prodírala ke břehu a pomyslel jsem si, že i zelená je krásná jako Afrodité.

Vylezl jsem na skalisko vyčnívající v zátoce z vody a díval se na ní, jak se s rozjasněnou tváří probojovává ke břehu a volá:

"Jsem Afrodité!"

Byla krásná. Jako jaro a mládí a byla to bohyně. Ti chlupatci, co se vynořili zpoza skal, si to zřejmě mysleli. Lekl jsem se jich, byl jsem dost daleko a nemohl bych zasáhnout, ale zdálo se, že nejeví nepřátelské úmysly. Poklekli před mojí ženou a ona jim žehnala a světě div se, jeden se sklonil a políbil ji nohu a pak mu Afrodité lehce položila chodidlo na jeho hlavu a okolo stojící smečka chlapů zavyla nadšením. Aby se z ní ti Cromaňonci nepotento, myslel jsem si, dívaje se na prehistorické Kypřany, nebo kdo to byl. Jak jsem vzápětí zjistil, neměli to rozhodně v úmyslu.

Položili na zem látku a zabalili Afrodité, tedy moji ženu, do bílého roucha a neuvěřitelně rychle rozdělali oheň. Klepal jsem se

za kamenem jako osika, jaká mi byla zima a v hlavě mi znělo, že nesmím změnit za žádnou cenu chod dějin. Snažil jsem se tedy na skále najít co nejpohodlnější místo a jak šmátrám rukou, narazím na něco chlupatého. Škubnul jsem sebou, div jsem nespadnul do vody. Fuj, co to je?

Bylo to kompletní oblečení, jaké měli ti chlapi na břehu, ale nějak lepší, zdálo se mi. Sundal jsem mokrý plášť a než jsem si natáhl obleček na sebe, se zájmem jsem si přečetl vnitřní visačku - "Odborně vyčištěno a sterilizováno, majetek fy Chrono-go. Použitý vemte s sebou zpět. Pravý místní oblek. Upozorňujeme: co nejméně se stýkat s domorodci. Omezte se na vznešená gesta a nic se vám nestane. NESNAŽTE SE ZABRÁNIT JEJICH ČINNOSTI, I KDYŽ JI NEBUDETE ROZUMĚT, NEBO VÁM BUDE PŘIPADAT NEZVYKLÁ."

Pokyn byl jasný. Doplaval jsem ke břehu, oblékl do roucha a vydal se k divochům a Afroditě, tedy svojí ženě. Udivilo mne, jak mne slavnostně uvítali a něco brebentili. Posadili mne na kámen u ohně, upravený jako sedátko, naproti mojí ženě. Hluboce se klaněli a podali nám měchy s uzávěrem. Aha, ještě že jsem chodil na fakultě na staré dějiny jako na nepovinný předmět. Vida rozpaky své ženy, vlídně jsem se naklonil a hlubokým pomalým hlasem, tak jak asi mluví bohové nebo stařešinové jsem řekl:

"Milá Afrodité" a chlapi zamumlali: "Afrodyéé" a vyvaleně koukali. "V tom je víno, tak se napi a nečum jako tele. Na zdraví", a zvedl jsem měch a lil si víno do úst. Docela mi to šlo. Ostatní mne následovali.

A pak přinesli jídlo a jedli jsme a hodovali. Po celý ten krásný sluneční den. Tak tenhle výlet se mi docela líbí, sedět ve stínu skal a dávat si do nosu.

Když začalo slunce zapadat, chlapi najednou sundali z Afrodity bílý obleček a přivedli ji přede mne. Oni mi ji nabízeli! A to dost nestoudně. Smáli se a dělali nedvojsmyslné posuňky. Nechtěli se nechat odbýt a tak jsem musel vstát ve své velebnosti a prohlásit vážným hlasem, jist si, že mi slovo nerozumí:

"Neblbněte, to je moje žena" a pokynul, aby i s ní odešli. Pak jsem usedl a dodal:

"Doneste něco k pití". Nerozuměli mně, ale to nevadilo. Gesta jim byla jasná. Asi až moc. Největší z nich se hluboce uklonil a

zvedl moji ženu, odnesl ji kus od ohně. Tam ji opatrně položil na zem. Pak mi výhled zakryl obejda, který mi podal další vak s vínem. Ustoupil stranou a já ho uviděl. Strnul jsem a chtěl jsem něco udělat, když tu jsem zahlédl vítězné oko mé ženy nad ramenem divocha. Nalil jsem si do úst víno z měchu. Ostatní domorodci se zachovali po mém vzoru. Viděl jsem, jak domorodec upravoval velké lůžko z kožešin a jak pak oba, ruku v ruce, domorodec i moje žena odcházeli do moře, nazí, dokonale krásní a nechtěl jsem vidět, co bude následovat. Nejbližší sedící mi podal kus sýra a chléb. Držel jsem jej v ruce a řešil dilema, co dělat.

Vypadalo to beznadějně, ještě jsem to ale zkusil. Jestli to jsou našinci a ne domorodci, bude mela.

"Padesát tisíc tomu, kdo promluví po našem!", zařval jsem. "A nebo sto tisíc, prodám barák, blbouni, kdo z vás mi rozumí?!" Zkoprněli a vyvalili oči. Pak se zvedli a začali kolem mne tančit obřadný tanec.

Otevřel jsem vak s vínem. Před očima mi svítila písmena: "Zavazuji se, že žádným způsobem nezapříčiním změnu dřívější skutečnosti ..."

II.

"Ježíš, mne bolí hlava", byla moje první myšlenka. Ležel jsem na kanapi, vedle decentně svítila malá lampička na stolku a naproti mně seděl na židli ten protivnej chlap z Chrono-go.

"Ty syčáku", vyřítil jsem se na něj, ale upadl jsem asi dva kroky od postele. Ještě se mi strašně točila hlava.

"No tak, no tak", chlácholil mne. "Haló, mladá paní, manžel se probudil", zavolal. Otevřely se dveře a objevila se v nich moje žena. Elegantní a v dokonalém kostýmku.

"Doufám, že už jsi se z té opice vyspal. Arées tě celou noc ošetřoval, to bylo naprosto trapné", odfrkla.

"Jakej Arées? Jakej Aré? No snad nemyslíš toho opičáka, jak jsi se s ním šla koupat a jak ti tam dělal tu postýlku, já ti ty mrcho ...", vymrštil jsem se opět z postele, kam mne mezitím ten protivný chlap dopravil, ale zase jsem přistál na zemi.

"Ale, no tak, nedělejte mi tu čurbes pane", ozval se nakukovač do výstřihů.

"Jsi naprosto nemožný a nechápeš, že jako Afrodité ...", řekla vznešeně moje žena a chystala se pokračovat, ale ten chlap jí to briskně zatrhnul.

"Milostivá paní, váš manžel není ještě docela ve formě, nechte nás laskavě o samotě", pravil rázně a vypoklonkoval moji ženu ven.

Vrátil se, dal mi prášek a sklenici vody a řekl: "Za dvě hodinky přijdu a to už vám bude líp."

Bylo. Seděli jsme proti sobě a já se díval do země a dumal.

"Kdybych já věděl."

"A to právě vědět nebudete", odvětil on.

"A proč ne?", vztekal jsem se.

"Protože podruhé vás už na tu cestu nepošlou, za žádné peníze! Je to ve smlouvě. A teď mi řekněte, viděl jste jak to ..."

"Jako co?", zeptal jsem se.

"Ale, co asi? Nedělejte se! Viděl jste něco?", ptal se s dychtivostí v hlase.

"Co je vám do toho? Jste úchylnej nebo co?!", rozčílil jsem se

"Klid, klid, nejsem", odvětil. "Já jsem tam totiž jel se svojí ženou jako vůbec první. Za odměnu od firmy. Předtím jsem dělal v cestách do Egypta, v reálném čase."

"No a co?"

"No a nic. Vrátil jsem se stejně sťatej jako vy. A ta moje tvrdí, že prý nic. Jako že nic nebylo. Taky šla s tím vazounem do moře?"

"Hm, šla", zabručel jsem.

"A pak? Co bylo pak?", ptal se.

"Pak jsem se ožral", konstatoval jsem. "A co jsem měl dělat? Vždyt se nesmí nic dělat. Je to v tý smlouvě, podle toho blbýho zákona. Jezevcovýho, nebo jak." Bolest hlavy sice trochu povolila, ale slavné to stále nebylo. Můj společník mlčel a ironicky si mne měřil.

"Co je? Co furt čumíte?! Co jsem měl dělat. Já mu tam jednu seknu, z dějepisu vypadne Arees, nebo Adonisos nebo kdo to byl, chudák Hefaistos; mít za manželku Afrodité, to taky nebyla žádná sranda, vona měla chlapa na každým ostrově; a bude malér. Hefaistos v dějepisu nebude a dojde k nějakému posunu v čase a já budu ještěrka. A nebo vůl. Ačkoli to vlastně už sem."

"Netroufl bych si to takhle nazvat", zasmál se. "Kdybyste se přiznal, že neznáte Vikovu hypotézu o pohybu v čase, já bych vám ji řekl a bylo by to v suchu! Ale buďte klidný, doposud si dvatisíce třistapadesát šest ženskejch hrálo na Afroditu a žádný manžel se nepřiznal, že tenhle zákon nezná. A dopadli stejně jako vy. Totiž, jako my. Já se tehdá taky nepřiznal", pravil chlapek. Byl mi trochu sympatičtější.

"No tak se vymáčkněte, jaká je ta hypotéza?", zeptal jsem se rezignovaně.

Nafoukl se jako páv. "Vikova hypoteza o čase zní přibližně takto: Čas můžeme měřit a tím jej také můžeme dělit. Pokud budeme dělit čas dostatečně dlouho, na co nejmenší části, dostaneme se nutně k okamžiku, kdy bude čas, z fyzikálního hlediska, dále nedělitelný a tedy konstantní. Lze dále uvažovat, že je v tomto stavu hmotný a lze s ním manipulovat, i pohybovat. Nekonečně malá část času, konstantní a nepohybující se, se nahradí jinou, uměle připravenou částí času. Nedojde však k žádnému přerušení nebo změně toku času. Tok času se skládá z nekonečného množství jednotlivých časů a doplnění a nebo i jen vyjmutí jednotlivé části času neovlivní tok hlavního času, tak jako jedna základní část atomu třeba železa, kterou zaměníme a nebo vyjmeme, nezmění v konečném součinu stav, vzhled a kvalitu železničních kolejí. Protože však čas plyne kupředu, jako souhrn individuálních (jednotlivých) časů, lze jej spíš přirovnat k proudu vody - prameni a pak řece. Jednotlivé zásahy do času, mikroskopické a středně velké, dokonce i hrubé a zásadní, neovlivní celkový tok času, jako neovlivníme tok řeky, budeme-li do ní házet mikroskopické předměty a nebo odebírat vodu po kýblech. Navíc, pokud provedeme zásah, výměnu a nebo změnu času o nahraditelné části, mají základní části času schopnost, tak jako základní části hmoty, potlačovat doposud platné fyzikální zákony a být např. nadělenou na několika místech současně. Z tohoto hlediska můžeme změnit čas, nebo se v něm pohybovat v jedné základní rovině, aniž bychom se dotkli celkového toku času. Celek toku se skládá z jednotlivých částí času, které vznikaly při jednotlivých "Velkých třescích", ve všech vzájemně na sebe působících vesmírech. Jak se jednotlivé vesmíry rozpínají, rozpínají se i jednotlivé časy. Hmota při rozpínání řidne, čas, který je odrazem dějů, naopak houstne.

V okamžiku, kdy se vesmír stane nejřídším a bude nejvíc roztažený, stane se čas nejhustším a od okamžiku, kdy vesmír (místní) se počne smršťovat a tedy houstnout, začne čas řídnout až nakonec zmizí a přemění se v energii a pak hmotu s ostatní hmotou, která bude zároveň energií a časem. Pak se po dalším Velkém třesku cyklus opakuje.

Protože se v paralerních vesmírech vše děje nepřetržitě, je vesmír konstantní a také je konstantní čas.

Jednotlivé děje v jednotlivých částech času jsou základní z hlediska, kdy se udály. Prvotní událost je možno nazvat prvotok.

Když změníme další čas zpětně, nedojde k dalšímu posunu, tak, jako když položíme do proudu kámen, po několika metrech není patrno, že by k jakémukoli zásahu došlo.

Změnit čas by šlo pouze při neustálém a opakovaném zasahování do mnoha míst času a to ve všech rovinách, protože čas je pravděpodobně čtyřrozměrný. Abychom jej změnili, museli bychom jej soustavně ovlivňovat (znečišťovat) a nebo převést do jiného koryta, to je na jiné fyzikální základy. To neumíme a asi to z hlediska lidské civilizace nebude vůbec možné. Takovýto zásah může uskutečnit jen síla, pohybující se mezi všemi vesmíry a ve všech rovinách času a neprovádějící zásahy hmotou a nebo energií, ale změnou zákonů stavby kosmu, tedy zákonů, platných pro hmotu, energie a čas."

"To znamená ...", zmohl jsem se na zakoktání.

"To znamená, že klidně můžete zapíchnout Cézara, ale pokud ho nezapíchli v prvotoku času, tak se mu nic nestane".

"Čili ...", dumal jsem.

"Čili nic. Nebylo ve vašich silách něco s časem udělat", řekl a zašklebil se.

Zapnul jsem chabé zbytky mozku po té opici a pak mi to došlo.

"Takže já jsem mu mohl klidně nafackovat, a nic by se nestalo?" nevěřil jsem vlastním myšlenkám.

"Klidně, mohl jste ho třeba zapíchnout!"

"To by se ten floutek divil, co?", rozjasnil jsem se.

"Ani ne, on si pravděpodobně jen pamatuje tu hlavní linii a kmitání odchylek nevnímá, alespoň to tvrdí hypotéza "

"To znamená, že tam třeba jezdím furt a nevím o tom?", napadlo mne.

"Možný to je, ale protože to nevíte, tak je to vlastně jedno", řekl nesympatický zaměstnanec.

"A ty pilulky?", nedalo mi to.

"Reklama. Každej se vrátí celej, ale někdo, jak bych to řekl, poněkud znečištěn. Ty pilulky jsou okamžitě působící uspávadlo. Jinak nemají žádný význam. Protože se nic nemění, i když vás sežere šavlozubej tygr, vrátíte se celej. Jenže v tomhle případě, když nespolknete pilulku, rovnou do cvokhausu. Mimo jiné, víte, že mně už dlouho vrtá hlavou, jestli to maso, co z cestovatele sežral ten tygr, v něm zůstane, když se dotyčná osoba vrátí a nebo ne. To by pak takovej chudák tygr mohl žrát jednoho cestovatele za druhým a nakonec by pošel hlady."

Sexuální loudil se zamslel a zamnul si bradu. Pak zvedl hlavu:

"Kam jdete?"

"Domů, pane, domů. A až přijdu domů, tak tý svý Afroditě naplácám pořádně zadek. Já jí dám Afroditě", řekl jsem a sáhl na kliku.

"Ale to přeci nemůžete, vždyť nevíte, jestli jako něco ...", koktal záňadrový šilhoun.

Zašklebil jsem se na něj.

"Víte co, pane? Já vám něco řeknu! Oni tam na tom ostrově žili taky dlouho Arabové. A ti mají jedno staré přísloví. Jednou tejdně zmydli žena! Když ty nevíš proč, ona ví proč! Chtěla vejlet, měla vejlet. Užila si, ale já byl nějak vodstrčenej. Tak teď si užiju já", řekl jsem a vyšel ven.

Večer mi ležela její blonďatá hlavička na rameni a moje Afrodita tiše a spokojeně spala.